

Les Cahiers «Psychanodia».
Périodique d'histoire des religions

N° 12 / Octobre 2026

Ara Alexandre Shishmanian :

Jurnal de idei – VII (Carnete XXVI-XXX)

(en roumain)

Les Amis de I. P. Couliano - PHÔS Online 2026

Couverture :
Antinomies (2023), peinture de Jacques Grief

ISBN: 9782952504270

În chip de prefață

a-ți deschide chipul – ce stranie artă

caută știind că te pierzi între speranță și întuneric – scormone cu mâinile inutilului pînă descoperi tezaurul propriei tale damnări

străinele giuvaieruri ale vieții tale tot mai decolorate...

Această „deschidere a chipului” – prin care, căutându-se pe sine, artistul ne dezvăluie pe noi nouă înșine – nu e doar o artă rară, e un dar rar pe care ni-l face aici poetul... gânditorul... eseistul... polemistul... visătorul... Stilurile nu se despart, ci se continuă ca o singură apă, trecând chiar dintr-o limbă în alta, română, franceză, engleză; un flux neîntrerupt al Verbului – „un fluviu de cuvinte parcurgîndu-mi straturile freatică” – ce îmbrățișează tot, străbate tot, e conținut și conține tot: adică, tot ce Omul este, poate, sau năzuiește a fi. Căci nu există decât Omul: „teleios anthropos e relaționalul”. Iar „învierea în trup nu e o înviere în materie – **e o înviere în Verb**”...

Frumuseți poetice tulburătoare se împletesc astfel cu reflecții critice ce dizolvă certitudinile chitinoase. Aproape la întâmplare, câteva exemple (din Carnetul XXVI):

muzica e un plîns al urechii

doar murindă pasărea poate cu adevărat să zboare

ce-nseamnă o împlinire ce nu e o transgresiune – ce-nseamnă o facere ce nu e o desfacere!

mă umplu de noapte și mă-nalț prin întuneric – prin întunericul ce cu disperare mă întreabă – cu resemnarea-n cioburi îmi răspunde

e ca și cum masca vieții s-ar da la o parte pe cînd ar dansa – iar masca morții ar răspunde – melancolia nu sînt eu – nu renaști contrazicînd moartea, ci adîncind totul!

mîna ce se scufundă devine încet un ochi

corolarul inevitabil și regretabil al demiurgiei e paranoia!

o să știm cu adevărat ce este poezia cînd neantul o să ne citească poemele-i

noaptea deschide privirea spre abis – și-abisul de-afară spre avisul din noi

e foarte curios cum exprimat, triumful răului se transformă într-o caricatură care îl ruinează

dimpotrivă, nimic nu e mai sinistru decît răul ce se manifestă și se dezvoltă în tăcere

“logica de fier” a dictatorilor e forma metalizată a idioției turbate!

E curios cum carnetele, succedându-se în cronologia efectivă a notațiilor autorului, par a-și crea oarecum retroactiv o logică proprie, ca și cum ar fi vorba de o experiență inițiativă conștient sau inconștient parcursă. Astfel carnetul următor (XXVII) pare să constituie un fel de traversare de bolgii, o fază de *nigredo* ce-și găsește expresia în țîșnirea aluvionară a unor poeme întregi sau fragmente de poeme scrise în stil poesc, în engleză... alternând cu româna, și dominate de obsesia labirintului și a descompunerii:

patinăm prin propriul nostru sînge ca printr-un labirint de foșnet

dansez cu propria mea putrefacție (...) pînă cînd trupul meu scufundat se învață din ce în ce – tactil – cu întunericul

înotînd prin descompunere ca printr-o reinventată migrenă.

Se degajă din această catabază o înțelegere fundamentală:

sentimentul obscur al necesității reluării – ce a dat și ideea de “eternă reîntoarcere” – vine din caracterul obnubilant al proceselor cognitive, din faptul că acestea alunecă pe cunoașterea de sine, singura veritabilă, fără s-o realizeze !

... și un credo inflexibil ce se constituie ca punct de sprijin al gândirii pneumatice:

orice sferă a iluziei (privatio veritatis) e cu necesitate o sferă a răului (privatio boni) – ceea ce înseamnă că binele și adevărul se implică reciproc !

Astfel, convocând, analitic și critic, concepte și idei platonice, gnostice, kantiene, dar mai cu seamă indiene (*saṃkhya*), pneumaticul acuză:

cea mai toxică formă a setei de existență (tr̥ṣṇa) e setea de putere – cauza ratării tuturor „umanităților” terestre sau extraterestre !

Acest carnet preponderent filosofic sfârșește cu un vers memorabil: „*miroir de la mémoire trou noir magnétique de nos origines*”...

Carnetul XXVII debutează pe tonul moralistului virulent polemic, vizînd „întreaga doctrină a capitalului (ce) se bazează pe o abstractizare a umanului” și în general, lumea ca „un penitenciar al demenței – un ospiciu al crimei! (...) un lagăr de exterminare final și fără soluție!” Astfel, „formula catharsisului se modifică: milă și groază se transformă în milă și silă!”

Este în diatriba ce biciuie o imensă forță de decantare și purificare, o voință supremă de separare a esenței de iluzia ce o siluiește, s-ar zice că traversăm aici faza *albedo*, cum pare a o sugera versul: „*albul ascunde negru – negrul ascunde alb*”. Trăvialul de „albire” asumat e titanesc:

titanic e chipul spiritului ce pătrunde, păstrîndu-și adevărul și identitatea – prin oglinzile labirintice ale manifestării!

Iar cheia, motorul acestei mari opere este, în fond, iubirea, ca empatie și ca libertate a spiritului:

astfel, darul suprem al geniului titanic – ce-i afirmă libertatea absolută – e empatia prin care geniul trăiește dinăuntru toate formele – toate devenirile – și le transcende, împlinindu-le dincolo de ele – în sens!

prin empatie participăm la transcendența cea mai profundă – empatia e anamneză!

De aici decurg pentru poet și gânditor două consecințe personale. Una, spre exterior:

lupta pentru identitate dintre puterea exprimată prin factorul politic, în special totalitar, și libertatea exprimată prin poetica existenței, prin λόγος, dintre conștiință și tenebrele agresive ale inconștientului!

Alta, spre interior:

port în mine moartea tuturor dorințelor mele – moartea ca fenomen impus, deci autentic, nu opțional, ce ar fi fost tot o dorință – și din această moarte inevitabilă mi s-a zămislit treptat dar ireversibil, empatia scrisului – empatia scrisului ca suferință și vindecare suferitoare, ca libertate și temniță! și doar așa am ajuns la neant...

Desigur, e vorba de neantul pneumaticilor, ca „singurul termen care poate corespunde criteriilor inalienabile ale transcendenței pure” sau „absolutul concret – pentru a hegelianiza oarecum abordarea” – și nu de neant ca nimicul depreciativ al materialiştilor și slujitorilor lumii.

Dar revolta împotriva dogmatismelor totalitare nu se confundă cu revoluțiile, fenomene în fond corolare, ducând, după epuizarea momentului de „act de titanism colectiv” ce apare ca „istoric legitim”, la alte dogmatisme totalitare. Conștiința individuală singură e liberă și pură, ca „singularitate... unicul punct unde individul își pierde temporar finitudinea sau se întrevește dincolo de ea” – de unde îndemnul poetului:

păstrează-ți oricât de epurată și sublimată revolta!

solitar, poetul înaintează prin criză

Și o ultimă autorevelație, emblematică și răscolitoare:

sînt Regele Pescar cu rana din care îmi curge sângele scrisului veșnic deschisă!

Carnetul penultim (XXIX) construiește o teorie sui-generis a țintei omului, în absolut (și nu în lume, căci e vorba tocmai de a o depăși sau, spiritual vorbind, aboli), și un ghid pentru atingerea ei; ar putea fi deci vorba, cum bănuiam cumva, de alchimia fazei *rubedo*, cu orizontul aurului mistic ca împlinire totală a Omului în transcendent, implicând o estetică a ființei veritabile:

omul e țelul omului!

nici un bioconcept nu tinde la altceva decît la propria lui împlinire!

e un drum smuls, drumul meu!

vectorul transgresiunii implică motorul contradicției la baza teleologiei umane!

ființa veritabilă e conștiința – tot ce e supus reificării într-un fel sau altul cade în ne-ființă!

această estetică a ființei reflectă nu devenirea empirică ci exclusiv transcendența – reprezintă deci felul în care transcendența se manifestă în noi și prin noi, dimensiunea nemijlocit divină a omului!

Acest „drum smuls” trece mereu prin suferință, dar o suferință cauzată nu atât prin răni personale cât prin spectacolul minciunii și neadevărurilor constatate în ceilalți: „suferința adevărului în lumea de minciună e fără sfîrșit!” Tema cunoașterii de sine apare din nou ca centrală, pe de o parte, eliminând orice recurs la religie (oricare religie), iar pe de altă parte cu o surprinzătoare – și odată dezvăluită, evidentă – concluzie filosofică, ce corectează pe Kant:

lucrul în sine nu poate fi cunoscut pentru simplul motiv că lucrurile nu au sine!

*sinele lucrului ca atare e o aberație; sinele lucrului nu e sinele lucrului ci e **sinele nostru** pe care-l cunoaștem plecînd de la sine, adică ne cunoaștem pe noi înșine – căci cunoașterea obiectivă e referitoare **la intuiție**, dar cunoașterea sinetivă e **prin intuiție**!*

Ultimul carnet din acest grupaj (XXX) s-ar părea că trage, concentrându-le, toate firele scriiturii din carnetele precedente; regăsim poematica, critica acerbă, revolta, intransigența și paradoxul gândirii pneumatice, visul, dar totul epurat, esențializat, reformulat în teoreme vertiginoase, folosind uneori concepte ale fizicii contemporane, considerată ca trans-fizică (idee amplu dezvoltată în [Carnetul XXXVI](#), deja publicat în [Les Cahiers „Psychanodia”](#) nr. 9, aprilie 2025):

imagarul trebuie înțeles ca o explorare a limitei, a finitudinii, mereu dincolo de ea însăși – a finitudinii în permanentă stare de transcendere!

înfinitul și neantul sînt idei indisociabile! infinitul constituind cumva “temporalitatea” neantului, neantul – “spațialitatea” infinitului!

impresența noastră cognitivă, relativ vorbind – sau mai exact prezența noastră cognitivă diminuată – explică dominanta emoțional simbolică a visului, ca și caracterul lui “critic”!

or, sentimentul, observația mi-e mai veche, e un fel de idee incompletă, după cum simbolul, în plan cognitiv, e un complex “înfășurat” care necesită pentru a se desfășura și a-și dezvălui interesul, “injecția” hermeneutică!

în somnul iluziei, solitudinea e un fel de insomnie!

principiul de indeterminare în sine și pentru sine al conștiinței interne dă seama de ce am mai numit dinamica cognitivă a neantului!

transfizica e într-un permanent raport de comunicare cu metafizica

odată cu teoria relativității și cu teoria quantică, s-a trecut din fizică în transfizică – însă transfizica nu poate exista fără metafizică

*formula libertății ca necesitate înțeleasă nu vrea să spună necesitate acceptată ci **necesitate învinsă!***

Dumnezeu e un orizont!

Vocea poetului se aude acum din nou, ca de pe pragul unor revelații viitoare:

ușa camerei mele s-a deschis – spre ce trezire – spre ce coșmar...

port în gură toate șoaptele pădurilor profetice – port în mână toate cuvintele pe care-aș putea să le pronunț!...

Dana Șişmanian

11 octombrie 2026

Jurnal de idei – VII

(Carnete XXVI – XXX)

Carnet de idei XXVI

(carnetul maro)

Fragmente de vise:

Mă găsesc într-o cameră întunecoasă – afară e o zi cenușie – cu senzația de a fi observat. De spațiu, de aer. Senzația se explicitează prin ideea că sînt privit de Dragon. Mă uit la rîndul meu pe fereastră – cu ocazia aceasta constat că e înnorat, zi cenușie – și văd un cap imens de adolescent zîmbitor – craniu oval, fruntea largă, privirea cu un ce mîlos și tulbure. Un cap de cîteva sute de metri – în vis locuiesc la etaj, poate într-o mansardă, dar capul pare mai mare decît înălțimea la care mă găsesc. Impresie de imediatețe deși se găsește probabil la o distanță considerabilă. Corpul invizibil sau n-are, dacă da se poate imagina ceva de tipul ofidian. Capul poate fi o mască – dă impresia – sau structura Dragonului e aceea a unui șarpe imens cu cap de om (Cronos?). Fac semnul crucii asupra capului. Urmează un proces de fărîmîtare, capul se scindează în mai mulți indivizi, mult mai mici. Continui să fac semnul crucii asupra capului. Procesul de scindare continuă. Cînd atinge un nivel infracritic, în care nu se mai recunoaște nici o formă individuală – doar un fel de arabescuri ca niște microbi priviți cu microscopul – mă trezesc.

Îmi amintesc că am citit în Volkov despre scindarea viermilor și chestia cu nivelul infracritic (Popov). Senzația de a fi privit de aer o am și-n stare de trezie. Capul de *adolescent frumos* al Dragonului și, în special, ochii echivoci, mîloși și tulburi, îmi amintesc de doi tineri (adolescenți?) cu priviri asemănătoare, unul la ducerea, altul la întoarcerea din Anglia (Oxford 2) pe vas, cînd traversam Canalul Mîneicii. **Apa.**

Fragment dintr-un vis mai vechi, colorat. Sînt singur într-o cameră puternic luminată, față-n față cu un uriaș cap verde-ultramarin (nu găsesc altă formulă), diform, cu o vagă asemănare cu un cioc de pasăre (în loc de gură sau nas) ca un monstru fantastic. Capul n-are trup, pare așezat pe ceva, un fel de soclu. Îl întreb ce mîncîncă, tace, mă trezesc.

Fragment de vis 2

Circul între mai multe camere. Senzație apăsătoare de amenințare obscură. Poate de pedeapsă. Un fel de vină fără vină mă plimbă prin schițele misterele ei. Se schițează unele acuzații inconsistente. Toate acestea nu mi le mai amintesc decît vag deși abia m-am trezit din vis. Trec din nou în ceea ce aș putea numi camera principală. Ca de atîtea ori în stare de trezie simt nevoia de a mă justifica împotriva acuzațiilor gratuite ce mi se aduc. Arunc spre tavan mai multe obiecte ușoare între care un compas (?). Fără rezultat. Iau, în cele din urmă, cu

ezitare în mână un ciocan și-l arunc în sus. Apare o zeiță pedepsitoare (?). O muzică puternică, un cor de o infinită bogăție îmi izbucnește triumfal din inimă. Muzică religioasă. Imn lui Isus Christos. Continuă îndelungat pe aceeași temă minunată, superbă. Îmi amintește de un mecanism din Parcul Montsouris, un fel de chioșc de aparență anodină pe dalele căruii pășind din tavan țîșnea muzică. Dar nu e un “calc oniric” ci o realitate profundă, misterul abisal al inimii în care sîntem toți conținuți, Inima Sacră. Muzica încetează, zeița îmi atinge, îmi închide inima ca pe un orologiu. Cel puțin asta e impresia. Mă trezesc cu o senzație oarecum neplăcută, nimic grav cred.

Lumea toată nu-i decît cuprinsul infinit al unei inimi desfășurate, o picătură din bogăția ei, un strop manifestat! E oare un păcat să provoci aceste dangăte sublime? Poate că da, căci realitatea armonică din care emană e infinit mai sublimă: acestea sînt cioburi! De unde și impresia de durere. Nimic din lume sau din non-lume nu-i în afara Inimii.

(Toate considerațiile de mai sus sînt adevărate și profunde, totuși amintirile mele onirice sînt oarecum diferite. În primul rînd, îmi amintesc un vis în care arunc spre un soi de tavan un obiect greu, posibil un ciocan, tavanul cristalin se fisurează radial și din el țîșnesc niște voci îngerești – ca niște îngeri care țîpă armonic; beatitudine muzicală de nedescris. Însă nici un fel de zeiță nu intervine în amintirile mele. În al doilea rînd, îmi amintesc o foarte ciudată stare de trezie. Sînt treaz, poate deșteptat subit din somn în toiul nopții; inima mi se deschide brusc, nu văd altă formulă pentru a descrie senzația, și din ea iese o muzică superbă. Reușesc să mențin cam un minut, cred, inima deschisă, apoi obosesc, inima se închide, muzica încetează. Din nou, nici o zeiță!)

Îmi reamintesc un vis. Mă găsesc pe scena Casei de Cultură armene din București. Multă lume, ca pe bulevard. Într-un colț, mama chicotește cu niște colegi de editură. Trec pe lîngă ea, se face că nu mă observă (scena e mult mai lungă ca în realitate, aproape o stradă!) Dinspre culise își face apariția tata, sprijinindu-se foarte demn într-un baston. Mă întreabă de mama, îi relatez episodul, se strîmbă nemulțumit fără să comenteze. Între timp își face apariția mama, foarte îngrijorată. Mă întreabă *pe mine* de ce n-am dat nici un semn că o recunosc. Aș putea să mă indignez. În loc de asta răspund: “Dragă Mamă, te iubesc dar nu pot să mă exprim”. O melodie de o extremă dulceață îmi izbucnește din inimă (nu un coral) și durează, deși mă trezesc atîta timp cît pot să țin inima deschisă (vezi *supra*).

Zonele cerului și pămîntului au fost infectate de o lumină și-un pînten și-un zbor inteligent.

Fragmentul de vis corespunzător: Ștefan îmi cumpărase un apartament 2 camere la tanti Zica – camera întâia fiind cea în care locuiam între ’70-’73 – a doua îmi era complet necunoscută și apărea subit; o femeie necunoscută îmi reproșa că nu lucrez în camera de lucru ci în pat! Care cameră de lucru? Lucru ciudat, nu știu exact cum această lărgire locativă (ce avea loc la Paris) mă blagoslovea și cu o *fiică adoptivă* (ca și cum m-aș fi căsătorit cu o femeie care ar fi avut-o, dar nu mă căsătoream!). Am ieșit la plimbare seara din această cameră de lucru (în vreme ce Ștefan discuta contractul) pe un fel de terasă în trepte ce cobora spre stradă. Mă plimbam la întîmplare cînd un cuplu de români (indistincți) au început să strige: “Cine știe românește?” M-am prezentat: “de ce au fost tăiați copacii?” semn vag spre o zonă de construcții... Răspuns evident. Totuși am spus: “Nu știu, m-am mutat doar azi”. Ne-am despărțit cu scuze însă le-am

urmărit mai departe gîndul: “Care mai e diferența față de Ceaușescu ce a tăiat un singur copac, un pom uriaș de peste o sută de ani! Trunchiul i-a fost dat lui Geza Vida care a făcut o sculptură, “Trunchiul”, constînd din chiar trunchiul retezat, fără rădăcini și fără coroană! Atenția mi-a fost deodată atrasă de niște pomi foarte înalți (și mai înalți prin faptul că se găseau pe un loc foarte înalt), înțesut de cruci (tot o operă a lui Geza Vida). Între ramuri fuseseră introduse (fixate?) cruci albe dintr-un material indefinit (nu lemn). Ca să împiedice tăierea copacilor astfel sanctificați: atunci am auzit versul!

“Trunchiul” e un cilindru perfect, acoperit de scoarță; Dana comentează: “zbor” prin “gol”!

Impresie formidabilă de înălțare a copacilor cu cruci albe-n ramuri!

Vis

Mă găsesc într-un fel de palat (sau restaurant) cu Dana, loc populat de tot soiul de personaje bizare între care un vlăjgan de vreo trei metri, blond (solar) ce ține discursuri *în extaz*.

La un moment dat se lansează ideea unei excursii cu vaporul și cînd ne așezăm, Dana îmi arată prospectul unui spectacol (obținut de la “blondul solar”) despre un rege dac. Nu mai știu bine ce legătură are asta cu începuturile creștinismului, însă îl întrebăm pe un călugăr-steward ce știe despre subiect. “E o mănăstire pe care ne-am gîndit s-o dărim” ne răspunde el! “Veniți să vă arăt ceva”. Ne duce pe punte și de acolo ne indică spre coastă o pată mare, neagră, de unde se aud dangăte de clopot. “E o *biserică bîntuită*” ne spune. Mă trezesc.

Vis ciudat

Voiaj încolo și-ncoace pe scîndurile lui Mme Raclet. În cele din urmă, mă pomenesc într-o cameră stil vechi, oarecare idee de argintărie veche. Tanti Zica, un ins necunoscut cu barbă, stil intelectual rus sec. XIX, medic. Tanti Zica zice că am un chist la creier (un fel de boală rușinoasă i.e. epilepsie, nu e totuși vorba despre asta în vis). Medicul mă analizează îndelung, tehnică mai mult hipnotică. Voință complet paralizată, ca în copilărie. Declară în sfîrșit că n-am nici un fel de chist (de fapt spune “hitus”). Se miră că mama a lansat această idee. Cu tehnicile existente medicinei nu puteau ignora adevărul. Tanti Zica protestează, se miră, ia apărarea mamei. Însă medicul, sumbru, neagă orice posibilitate, fie și de eroare involuntară. Lansează ideea unei erori intenționate, deși misterioase. Cînd mă trezesc (indignat) îmi dau seama că mama n-a afirmat niciodată că aș fi avut un chist la creier. Rămîne întrebarea ce-a fost cu “epilepsia” mea? (Că n-am fost niciodată epileptic e pentru mine demult o evidență – dar *ceva* a fost).

Vis

Reclamă vie. Sînt pe o șosea, într-un capăt sau adăpost de șosea. Pe un șezlong sau ceva analog o femeie goală reprezintă reclama vie a unui produs oarecare; mă opresc încercînd să-i discern sîinii și sexul, însă poziția încolăcită și un carton, cred, cu reclama produsului o ascunde destul de bine. Este cert o femeie și încă una foarte grațioasă, o “fată modernă”. Apare o polițistă scandalizată, “fata modernă” se revelă a fi bărbat și e luată într-un camion uriaș de niște prieteni care aranjează nu știu ce cu polițista. “Nu trebuie să mai faci chestii din

astea” (dialog aprox.) îi spune unul din prieteni tînărului, “nu se știe dacă o să te mai putem scăpa”. Tînărul e un Alcibiade, frumos, puternic, absolut independent: nici o limită nu-l poate reține afară de fuga de sine a sinelui spre sine. Scena următoare: îl văd trecînd nepăsător printre mașini, pe roțile în mijlocul unei șosele. Chică beethoveniană, corp sportiv, trăsături frumoase, virile, puternice. Scena se șterge. Cred că ne găsim într-o zonă de magazine cam în genul Sf. Gheorghe – Lipsani. Într-o clădire există o amenajare pentru “alpinism artificial”, protuberanțe de plastic lipite pe ziduri (un costum special?). El pornește înaite, eu îl urmez. Senzație de zbor: deși în afara protuberanțelor destul de alunecoase (stil baloane umflate cu aer sau mai degrabă cu vid) n-am nici un punct de sprijin, nu mi-e frică, sînt purtat de *credință*, îl urmez pe *el*. Ajungem pe o terasă destul de înaltă ce domină o piață cu dale. Clădiri în stil oarecum medieval arab, creneluri ornamentate etc., terasa are creneluri ca o fortăreață. În piață o mică mulțime *îl* privește, un copil strigă “Nu e femeie!” Începe o agitație nebună. Toți sînt indignați de libertatea lui de a se transforma (deghiza?), de impertinența lui metamorfică. Se vorbește de extrădare dintr-o țară din America Latină (!) Chile, Peru. Nu văd finalul dar nu cred că a prins (agitația are ceva neputincios). Fug cu Dana pe niște culoare întunecoase, scăpăm pe un fel de ieșire din dos spre sarcasmul unui portar imbecil care nu ne împiedică, mulțumindu-se a ne profeți sfîrșitul jalnic al *celuilalt*. Nu-l cred! Ieșim printr-o curte.

Animus și Anima

Presupun că greșala *lui* (sau mai degrabă *a mea*) a fost c-a privit în jos – că n-a știut ce să facă cu mai susul crenelurilor – cu cerul!

Vis erotic la partidă dublă

La sfîrșitul lui o pisică (motan?) cu o figură umană bizară, apatică și ironică și cîte doi dinți foarte lungi și proeminenți ieșiți din bot mestecă tacticos ceva invizibil: simbolul sexualității noastre. Motanul are ceva binevoitor și infam, rebegit și ramolit, cenușiu sau cafeniu, blana roasă cu pete de chelie, pe alocuri cu ceva ruginit și abject.

Vîntul suflă printre oglinzi. Ascuns în labirintul visului ca o fisură încerc să-mi amintesc înainte de a dispăre în întuneric. Să-mi amintesc ce? Un vis întîi, recent, cu o stranie alură de real, o experiență mai veche apoi, inexplicabil onirică. De fapt, atît de onirică încît doar eventualii martori ai aparițiilor fantomatice ale OZN-urilor ar putea să se laude cu o secțiune mai stranie. Se făcea... În realitate nu se făcea deloc, urcam pur și simplu o banală scară de bloc. Urcam e un fel de-a spune. Eram mai degrabă îmbrîncit, agresivizat de-a dreptul de un grup de necunoscuți destul de amenințatori, conduși de o femeie ale cărei trăsături, chiar și atunci, în vis, mi-era imposibil să le fixez. Ajuns pe palier, nu mai știu la ce etaj, de altfel n-are, presupun, nici o importanță, izbuteam cumva să descui ușa apartamentului unde locuiam eu? Locuiam ei? Ba chiar să-i înghiontesc pe cei doi-trei bărbați ce formau partea cea mai anonimă, cea mai depersonalizată a grupului, redus la o vagă amenințare colectivă, cumva magică. Am observat că ori de cîte ori mă activez în vis sursa pericolului, oricare ar fi ea – prezență umană, animală, demon sau creatură fantastică – se inertializează, devine complet inocuă, de parcă lumea avisală n-ar putea suporta două entități dotate cu ceea ce aș numi o veritabilă *calitate de subiect*, altfel spus, de parcă pe măsură ce una din prezențele

fantasmatică ale teatrului cerebral se umple de propria sa prezență, celelalte s-ar goli, s-ar preschimba într-un soi de manechine sau chiar în simple umbre. Sau iarăși, ca și cum personajele somnului nostru cerebral, visul însuși, ar fi produsele unei subtile monoschizofrenii a cărei reducere ne-ar apropia de trezie.

De data aceasta, trezia nu se produse încă, deși scenariul se modifică oarecum. Se erotiză bizar. Femeia cu trăsături inezisabile nu mă mai amenința – s-ar fi zis că nu mă amenințase niciodată.

Vis recent (2021)

Se face că mă găsesc într-o variantă de București, pe bulevardul Magheru, oarecum, spre capătul dinspre Piața Universității. Cu o diferență majoră: Universitatea lipsește. În locul ei, un bloc mai mult larg decât înalt, în dreptul unei piațete pietone. Mă plimb cu tata, însă lucru curios, sînt cînd pe jos, cînd la volanul unei mașini. Dacă merg cu mașina, merg în orice caz pe trotuar. Nu se văd alți pietoni. Ajuns la capătul bulevardului, drept în fața blocului, accelerez brusc. Însă în loc să mă ciocnesc de zid, mașina zboară pînă la nivelul de sus al blocului în care pătrunde provocînd o explozie de cioburi. Într-adevăr, în partea de sus, blocul prezintă o zonă de balcoane de sticlă unite între ele. În această zonă pătrund eu provocînd explozia de cioburi. Ar trebui să cad cu mașina, cad însă singur, mașina a dispărut. Tata care nu știu cum e jos îmi amortizează căderea destul de planantă. Practic îi cad în brațe. Sîntem amîndoi îngrijorați cu privire la accidentul pe care tocmai l-am provocat. Ne despărțim. El traversează de partea Teatrului Național fără să observ. Îl văd doar alergînd ca un iepure (nici vorbă de handicap) cum poate putea alerga în tinerețe. Dispare undeva. Eu mă duc “acasă”, într-un bloc necunoscut unde stau cu mama. Ca întotdeauna nu sînt deloc conștient că am murit. Probabil că-i povestesc afacerea. Continui să fiu îngrijorat. Sună la ușă un cuplu (figuri indistincte), un el și o ea foarte cenușii. Cum mă temeam, e în legătură cu accidentul. Aș zice că anxietatea mea i-a fabricat. Îmi cer să-i urmez la fața locului. Reconstituire? Mă duc la toaletă. Întineric cvazi-total. Mă trezesc. Nu înțeleg deocamdată nimic din visul acesta.

Prozatorul este un poet care și-a învins dezgustul. Ara, aug. '89 (scrisul Danei). Dezgustul de lume, de existența asta aruncată la gunoi, bineînțeles!

„l'expression "nature humaine" est absolument vide de sens" p. 228?

cețuri de nisip – rătăcire senină retezată de argint și agonie

drumuri pierdute pentru a regăsi înserarea

și-o aripă cînd noaptea-și ninge zborul de cenușă

cum poate pasul mîngîia un țipăt ce se cațără lacrimă prin tine

navigînd labirint am acostat la țărături de seară

să nu fie recunoștința altceva decât disperare diluată...

cheia = dublul

cheia = labirintul compactat

fript mi-e sufletul și inima mea – ca o tigaie frige de durere

atîtea muțenii cad în cîntec – oarbe de extaz
umbra inimii îmi umple palma cu vid greu
român? un suflet pîngărit care se crede pur!
cum să dizolvi verbul în altceva decît în verb...
în ce cred românii? bineînțeles, în sfînta supraviețuire...
țipete de nervi albi se zbat în statuile de sticlă
așteaptă poate – pînă cînd...
așteaptă – poate pînă se întîlnesc
așteptarea e poatele lui cînd
sania se topește în fulg – și-mi curge lacrimă pe obraz
muzica e un plîns al urechii
auzim oare lacrimile...
nostalgia e un dizolvant al lucrurilor în origini
mă întind pe absurdul pămînt și lunec barcă pe-o apă reinventată pe care avisu-mi o bea
atîta tăcere umple disperarea cu sens
discontinuu, trupu-mi moare gînd și cu neantul se contemplă hău
adâncul e poate – și e așteptare – și e nor de risipire unde pierzîndu-mă mă regăsesc
cea mai frumoasă poveste este vidul și cea mai hidoasă, lumea
zeul suflă prima lui lacrimă și o prefăcu în vioară
există forme ale nebuniei care sînt mîinii – revolte înspăimîntătoare
unii știu să-și toarcă destinul și să și-l țeară-n operă de artă – oricît de mizerabilă ar fi intenția
destinului însuși!
sfîșiere înceată – cum cînți!
doar murindă pasărea poate cu adevărat să zboare
gardul alb îmi zgîrie infinitul
îngerii cu aripi de cireș – zboară ramuri
mi se topesc în zîmbet copacii somnului
merg pe fiori ca pe metalice drumuri
e ciudat cîtă pantă e în apă
e mult abis în cîntecul sirenelor – și și mai mult avis
îmi strîng în căuș fărîmele melancoliei – pînă cînd peștele acvariului înoată vid
și ea respiră de parcă și-ar chema cu disperare dispariția
capul de brumă și aripile nebuloase și norul unde mă interdispar
adâncul ce mă conduce printre pierzării
și firul ce plutește fără să știe unde – sufocat de-atîta nelabirint

întrebările cu straiete sfîșiate – răspunsurile-n zdrențe – mereu aceleași în eternul bidonvil
ce chemări fărîmate cu pisălogul risipești – tu, tăcere de insuportabil zgomot
îmi întind creierul elastic ca pe-o praștie – spre ce prea fragil goliath
miniechivocuri cusute pe ce veșmînt enigmatic
peștele vidului doarme de tristețe – sau cheamă, mut de disperare
chiar moartea se purifică respirînd cristale
ce se poate spune – cum pot să meargă lacrimile coborînd prin inimi
cu trepte pe obraji – descui treptat oglinzi – pînă cînd visul mi se face labirint
și țip îndoliat la acea fereastră prin care singurătatea mă naștea
degust fiecă zi și mă dezgust de fiecare clipă
trioul spiritelor: cea mai sublimă pagină de doliu existențial
cum picură durerea cu stropii – praguri de neant
sfîșie-te inimă – infern, frînge-te cu-adîncul
fărîmă-te abis în care strig
explodează demon nedemn – abandonat pînă și de crepuscul
și dacă falusul meu va naviga prin alte anusuri – prin alte vaginuri – dacă va acosta în alte
guri...
cum se poate preschimba falusul într-un labirint cu parașută
oh! coardă gravă a sîngelui prin răni întrevăzute
disociată sciziune – tu ești planta înroșită a canioanelor
țin cu degetele larg rășchirate arborele abisului străbătut de-oglinzi
mă apropii – și mă praguri – și mă mor
omul e suferință
misterioase mesaje poartă apa – îngerul cu aripi de adîncimi – călătoriile vagului și valurile
incertului de brumă
Silen – Esop – Socrate – Falstaff
valsurile nopții – dansate însă cu cine...
stropul uscat al neantului deschide și închide – ce exil – sufletul destrămat al cărui damnat
nota neagră pecetluiește ce disperare de neiertat
lacrima nopții – sania melancoliei visînd nea pe obraji
și iarăși ninsoarea palorilor – fulgii fantomă cu plutire de lună
împroșcat de întuneric călătorul descoperă atîția noi ochi
nervii ți se risipesc în aer – și iată-te încojurat de-un suflet necunoscut
un somn străin m-abate ca pe o scîndură pe leșin de apă
destrămări circulare chemate de pierzanie

povestea atîtor uitări – a atîtor silabe pierdute – a atîtor lașități cu complicitățile mute
 derdelușul lacrimilor – și-un revolver pe negrul căruia lunec
*l'amour c'est la mort – et ce n'est que parce que l'amour est la mort que cette mort qui est
 amour est plus forte que cette mort qui n'est que mort*
 și uneori – avalanșe de noapte
*tout mariage est un mariage avec la mort – c'est pour ça que Turandot a si peur – et qu'on
 divorce et qu'on trompe autant!*
 atîtea trepte în plîns – atîtea scări pierdute-n noapte
 sînt semănătorul de găuri negre – în gaura neagră
 noaptea asta ca un haos de cristale împrăștiate prin obraji de lacrimi
 nu întunericul face noaptea ci străina cristalinitate în si minor
 îmi cade dublul în neunde – și-n avis
 întrebările se descos și se povestesc
 împietrit rămîn în fața întrebării inutile – căci nu trebuie să fiu decît răspuns
 vai de disperarea ce-nghite cenușă și știe c-o merită
 venin albastru plin de valsuri și vise
 povestea amînă fiecare treaptă – privești în jos silabisind un drum ce-adastă
 o aripă se tîrăște și mă-ntind în ea – purtat de nostalgie
 mantia-mi vastă e un zbor îngreunat de imposibil și deci cu-atît mai abisal
 e o spărtură de mesaj în zborul îngerului – și-un ciob de rană care-i preschimbă aripa-n picior
 mergînd mesajul e înstrăinat
 înaintez prin timp pătat de vîrstă dar nu de gînd
 mozartiană e povestea ludică a libertății!
 niteșcență sumbru sîngerie – pătrunde prin orbitoarea strălucire – ea, proto-organicul!
 tu, lumină a adîncului neant
 ciudat e acest drum – acest pod poate pe care-l străbat fiind mereu absent
 tu, femeie – biată – da, beată – nechezătură!
 înconștientul ca atare se distinge prin caracterul lui odios
 vai nouă! cînd întrebarea se preschimbă-n țipăt – și țipătu-n răspuns!
 ce e o femeie altceva decît o imitație de înger – fără mesaj – cu păianjenul speciei între
 picioare
 de fapt, femeia e mai ales pînza păianjenului
 atît de departe mă pierd – atît de departe mă găsesc – atît de departe mă-ntreb și îmi răspund
 cum plînge între miraj și trezie iluzia pericolului
 nori de plecări sosesc în gîndu-mi dispărut

de ce visăm mereu iubire de viață și nu iubire de moarte – iubire de existență și nu iubire de neant
există-n vis un loc unde cuvintele se topesc
inima mea este o mînă ce ține o flacără în care cerul arde – unde pămîntul nu s-a născut și nu se poate naște
plîng foarte departe cu evanescente care m-au zîmbit
parcă mă sting plîngînd și plîng această neatinsă stingere
îmi plîng pașii a căror depărtare numai o aud
uneori merg doar cu adâncul – nu ca să ajung ci ca să abis incandescentul trecut – umplu înaltul mîniei
și iarăși melancolic mă pierd – și aripă mîngîi uitatele dureri – și zbor mă povestesc, pînă dispar
poveste a nesilabelor – nu ești tu tot ce neeul meu a plîns...
narcisismul vostru de gheață paralizează cu tăcere orice drum
se descompun norii – cenușiul străin mă ajunge și-mi umple pașii cu o nostalgie de neînțeles
fără întoarcere sufletul – fără suflet întoarcerea
ai urcat lacrimă în bazinul ochiului – ori ai coborît în blînda cascadă a obrazilor...
avisul cu copaci
fir tors din caierul inimii – lacrimă toarsă din caierul ochilor
valurile intră în mine și-mi poartă vasul pînă la țărmurile morții
nepovestit povestind și mereu prevestind neant de silabă
esența poveștii e o întrebare care se continuă purtată de suspensia semnului de întrebare
aer – fii pentru poet un sîn plin de imagini
vid, mîngîie sufletul meu jupuit
insomnii – cît cristal ascunde nebunia voastră
ha! craniul zîmbește de-atîta cer
val de ospicii – în închisorile durerii mă sfărîm
crapii culturii române nu știu să facă decît un singur lucru: să supraviețuiască!
stranie e părăsirea care ne digeră în stomacul propriei noastre singurătăți
doar cu lacrimi putem oare povesti toate întîmplările ce nici măcar nu ne-au plîns...
ce-nseamnă o împlinire ce nu e o transgresiune – ce-nseamnă o facere ce nu e o desfacere!
cînd doar emoția se povestește unde dispar cuvintele
cu țandări de vis mă depăn și mă despovestesc și cu atîtea rădăcini țip și sufăr – și-n umbre de-amurguri mă ofilesc – cad – și cad – și cad – și cad – și cad...
coborît în abis ce auz mai vede – ce văz mai aude monstruosul pubis al trestiilor
nu pot decît să-mi spun: “suflet nobil, locul tău nu e pe-acest pămînt!”

cette war waratruisant tout – faisant de toute catastrophe un truisme à la fois inutile, indispensable et inévitable – le mal radical, absolu – le mal absolument banal!

perspectiva manolesciană a literaturii – hereda mult ameliorată a maiorescianismului instituțional – face din literatura română un penitenciar elegant, cu un director tolerant și simpatic, gata să amelioreze în permanență condițiile de detenție, fără a suprima, bineînțeles, principiul însuși al detenției și oferind deținuților mereu alte, înnoite comodități, din ce în ce mai ispititoare!

totuși, hermeneutic vorbind, manolescu cu maiorescu n-are nimic în comun în ciuda cărții lui de tip “... contemporanul nostru”; tot ce a învățat cu adevărat manolescu de la maiorescu e metoda caracatiței!

omul de pe inelul de vid din jurul lunii...

tot verdele veninului nu poate să mă răzbune de pământul ce m-a batjocorit – ce m-a făcut să locuiesc o batjocură!

ce poate face un om cu mila și remușcarea damnaților!

aurorele boreale nelumit se întâmplă – magii mirajelor se întâlnesc

“si minor” e punctul terminus al sufletului și începutul nopții

mă urc în zîmbet și plutesc prin peisajul din ce în ce mai atroce

grăiesc lacrimi – plîng cu silabe și cu inima săpată în chipul înghețat

frunză a tuturor labirinturilor – vreau să te sărut

perfecționîndu-se penitenciarul se distruge singur

pantele melancoliei îmi taie sufletul și mă golesc de un sânge de durere neînțeleasă

e un acid sulfuric în mînia devoratoare a lacrimilor

buldozerele lacrimilor dărîmă tot ce-am visat – ce-am așteptat

o coardă e îngerul și un mesaj de durere tot zborul lui

buldogul negru al disperării mă tîrăște spre țipătul de întrebare al cărui nou infern

din penitenciar al distrugerii lumea se transformă într-o închisoare a supraviețuirii și-n ultimă instanță a stingerii

sîngele meu, tu înoți ca un pește mut prin destin

cîtă lunecare cuprinde vidul – cîtă stingere neantul – cîte lacrimi durerea mea...

a fi, ce abjecție!

convulsivă-i despărțirea întâmpinată de moarte

cînd în jurul tău lumea se stinge începi să intri în neant

pubela apocalipselor agonice

simplitatea dureroasă a lacrimilor însîngerate smulse din ochi

cînd ficatul ia locul inimii iar melancolia ia locul sîngelui – ce mai rămîne din tine!

stranie poezie divină...

cînd sufletul frisează fără trup – spiritul înfruntă abisul
frisonînd spiritul își regăsește singurătatea – odată cu-avisul legăturile-i se dezleagă – se pierd...
ce înot ciudat este plînsul...
cum de pătrunde – cum de durează sufletul meu între neantul dublu – ca între două peceti ale
unei singure condamnări la moarte
cîtă ură port în mine! și totuși poate lumea urăște și se urăște și mai mult sau tot atît! baremi
eu însumi nu mă urăsc pe mine însumi!
îmi va face ea oare plăcerea să se sinucidă?!
oceanul avisului cu țărături de vise
mandarinul melancolic – cu cîte urcări, cu cîte coborîri...
toate acestea s-au întîmplat în ordinea silabelor – toate acestea s-au spus în ordinea tristeții
ciudați sînt nervii ce zboară ca niște lebede – ciudate-s lebedele cu albul ca un labirint de
nervi
îmi presar cu pașii doliul și mă pierd în oglinzi ascunse în asfalt
ce-i oare mai trist decît tristețea cu spasme de veselie
abisul plînge cu lacrimi grele ca tot atîtea inimi
ochii mei plîng cu inimi – nu cu banala apă sărată a femeilor
inutilitatea sentimentelor – iată lecția!
melancolia ironică a muzicii...
zîmbitoarea lecție de stingere
cînd pasul tău greu pleacă fără tine – moartea însăși te părăsește și pleacă fără adresă
ești atunci singur cum nimeni numai poate fi!
nu ești inițiat cînd te cunoști pe tine însuși ci cînd îți scrutezi cu zîmbet destrămat iluzia
călătoresc printr-o lume perfect înnodată – exclamă întrebarea spartă – îngerul cu vidul
sfărîmat
cum se-nclină melancolia și cu noaptea își inventă văi
iarna fumegă cu fulgi și mă uită sub troiene de zîmbet
îmi contempul-n oglindă capul plin de viermi – părul de șoapte și de șerpi
cum te pierzi tu drum în această insulă plină de lacrimi – unde copacii amurgesc și pădurile
violetे înnoptează
parcă o chemare fantomă ar aluneca pe munții lunii
știți cum se-ngroașă glasul cînd disperarea nu mai poate măcar țipa – o avalanșă se adună
atunci în sus de gît și tot ce-n tine ți-a mai rămas se sufocă
adevărata maturitate nu e “înțeleptire” ci adolescență adîncită!
surdă insulă mi-e inima – și lacrimă ce mi-a naufragiat în port

stol cu sticla spartă – pînă unde – prin ce risipire
mă umplu de noapte și mă-nalț prin întuneric – prin întunericul ce cu disperare mă întreabă –
cu resemnarea-n cioburi îmi răspunde
e ca și cum masca vieții s-ar da la o parte pe cînd ar dansa – iar masca morții ar răspunde –
melancolia nu sînt eu – nu renaști contrazicînd moartea ci *adîncind totul!*
adaugă umbră și plimbarea ta va cîștiga o stranie pagină – deși nu există mers al cărui pas nu-
ntreabă...
nerecunoscut – dar de cine – parcurg senin această țară de manechine anonime
întrerupere – tu, disperare – cu ce țipăt infinit mă taci – suferind cu destinul sfîșiat
curioasă nostalgie e sfîrșitul – ce straniu mă cheamă neîntîmplat
salcia pălește – verde argint cu ramurile subțiate de avis
și lacrima se țese dincolo de plîns
disperarea se întreabă sufocîndu-se
crește – se umflă-n mine un tsunami de sfărîmare
sîngerează spațiul de stele sfîșiate
mîna ce se scufundă devine încet un ochi
se lichefiază de noapte moartea – iar vîna mi se scufundă ochi
șarpele sapă ecouri și sfărîmă orbitor de solzi
căci stele le ies unora din țeastă și le ard fața spălată-n rugăciuni
cîtă trudă cere plînsul de parcă din ochi ni s-ar rostogoli în loc de lacrimi tone însîngerate de
pămînt
nervi cu lentile ca niște șerpi șoptindu-și ochelarii
parcă mi-ar traversa un pachebot toate pachetele somnului
cum să pot gîndi cu toată ceața asta care-mi umple capul
vîntăile norilor – și din cînd în cînd soarele ca o lovitură de pumn
ah! lumina – contrariaanta lumină – mereu deghizată – mereu camuflată
fotonii precum niște fulgi deja topiți în franjuri invizibile
aerul e plin de o putoare verde de parcă un hoit s-ar fi dizolvat în cer
alcoolul de sticlă – o cămașă de alcool și de sticlă
lună, ochi nocturn – umăr de fildeș al viselor
chipul-ochi
orizontul ca un pat al cerului – ca un pat al privirii
ochiul oniric de aur
viața ta se culcă-n tine ca-ntr-un mister
pentru cine plîng clopotele...
cum merge trupul prin amintire – cum poate asfaltul să te poarte ca pe un gînd

rîsul de ruptură (Gogol, Caragiale) destrămat în lacrimi – îmbrățișat de o beție de cristal
lacrima tot mai înstrăinată povestește – plînsul cum s-a întîmplat – țipătul cum a murit
limpedele din oglindă cum s-a stins
abisul cum a crescut în ochi – și-apoi cu ochiul de durere a căzut
ochiul-fruct – ochiul cules numai cînd suferă – ochiul de durere rupt și copt
întreruperea – tăcerea subită – e țipătul cel mai disperat al melancoliei
ah! păru-mi incendiat cu-argint
destinul orb – pe drumurile inundate de groază – cît haos revarsă
ce scară mă privește din gură cu trepte și cu cer – ochi holbat nebun pe care dus pe gînduri nu
pot să mi-l scurg – stors, să mi-l plîng
învierea în trup nu e o înviere în materie – *e o înviere în Verb*
străină lacrima se umple de culoarea prin care ca un șarpe lunec
parcă mi-aș auzi sufletul cu timpanul inimii
nostalgia mă așteaptă după colțurile durerii
și ca un fir de iarbă mereu mai lung, mereu mai singur – mă usuc
ea mă cheamă din nicăieriul năruit cu o răcoare dureroasă
solemnă destrămare – majestuoasă putrefacție a suferinței
cobor pe pîrtii de leșinuri suspendate – de risipite întrebări – în care pînă la ea – transparență
mă dizolv
se pierde pasul în nesfîrșiri ce-l sparg – și călătorul îl umplu de răscruci în miezul cărora,
multiplicat, se imobilizează
cînd chipul viu încă moare – treptele-l privesc cu-adînc de suflu
ce vindecare poate să uite rana – ce înviere truda irosită a morții
tristeți groase de stofe sufocate
dacă-n haos o voce neagră se ridică – e lumină?
vino – treci prin mine vindecare dureroasă și plină de labirint
straniu – ce mult semănați toți cu niște simple imagini – dar a ce!
parcă un chip invizibil ne-ar veghea – o vastă privire fără ochi
fereastră e floarea – și-oglină – și labirint...
toată dimineața asta – aerul ăsta greu – e ca un bloc de sare – irespirabil
carnea spirituală sau carnea grăitoare – graalul nitescent
corolarul inevitabil și regretabil al demiurgiei e paranoia!
lacrimile mi se ridică și cu brațele întinse îmi țipă de pe obraz
sângele mi se ridică în noapte înroșit de pumnale de lacrimi
pietre – și ochi – și mor cu fiecare ochi – cu fiecare piatră
cum pot întrebările povesti – ele ce nu pot niciodată răspunde

cum poate uimirea înțelege – ea la care nu poate ajunge decât glonte de flori cu parfumul absurd

cum patinează moartea – ea ce nu plînge – decât cu lacrimi curgînd pe obraji de neant

să lupți cu propria ta melancolie – viața opunîndu-se nevoii de adînc...

rezultatul poate fi un fel de descompunere, de deconstrucție – un limb al depresiei – spuma incertă a unui naufragiu încetinit

chiar țărîmul la care acostăm se tîrăște precum un șarpe – cînd cu sufletul nu isprăvim să mai murim...

doar împlinită cu neant poate muri eternitatea

luna dac-ar avea strune – din ce paloare și-ar face un arcuș

stridențele alunecă în discontinuitățile unui țipăt disperat continuu

stridentă-i disperarea – și cu ce răni extatic agonia țipă

scrișnet furibund cu brațele întinse

mori săpată-n porți de infern – cruce invizibilă

cum pot să curgă atîtea chei spre vastul nicăieri

e detestabil să trăiești! inutil să mori...

abisul se diluează în destin

petale de silabe din buzele uitate

moartea îngălbenește cadavrele oculte – abisul ludic

cum poate o singură săgeată, în zborul ei, să tragă după ea – deșirîndu-te – întreg firul tristeții...

fenomenul e un dubiu suspendat

fibre de sticlă țes lacrimi de auz – decolorată inimă preschimbată în aripă

uneori plînsul e ca și cum neantul s-ar întoarce acasă – și ții în palmă diamante – și ții nimic

copilul adoarme – bărbatul moare – mortul se contemplă încet neant

școala stropilor de inimă

funerar e drumul ce duce spre sfârșitul nicăieri...

ce sens are diavolul în planul melancoliei...

dacă cadavrul unei femei s-ar pudra la oglindă putem oare spune c-a fost înviată de un isus de bronz coclit...

zeii sînt o colecție de cîini inversați

oglinda e o memorie în care te vezi doar ca reziduu al propriului trecut

te multiplici cînd spargi oglinda în care disperi – în care dispari?

poate o femeie spera să seducă abisul... avisul...

tăiat de felii de lumină cu ce țipete merg?

lanuri de insecte se îndoaie sub vînt iar spicele zboară

curge pământul printre ghețari și flaut de mistere e trestia
paradisul paginilor – cel ce poartă în frunte două priviri de aur izvorâte dintr-un unic mister
doi șerpi trimiși dincolo de lume de nemurire
prin ei cunosc căile abisului și contemplan neantul
azi-noapte m-am împușcat cu o mască – mi-am lipit de tîmplă țeava ei neagră și am tras
o să știm cu adevărat ce este poezia cînd neantul o să ne citească poemele-i
însomnit cu insomnie grav mă izbește adîncul – vorbindu-mă
țîșnet de clar din lungă așteptare albă – volburi de vid și de materie neagră – spumă de-avis
plouă prin cosmos – șuvoaiele psihice îneacă stelele – inundă galaxiile – umplu ca pe niște
băltoace găurile negre
nu mi-am trădat nici o vîrstă
dublu? nu! tu nu ești eu! nu ești decît o coajă isterică
cîte bărci se destramă în alb de plutire – și cîte povești își pierd melancolia departe de buze
port lună în palmele fără destin – port lumină în drumurile abisului
da, lacrimile-mi toarnă argint pe mîini
disperarea trezește infernul din somn
merg pe galbenul sonor
enigma preschimbă tăcerea în stîncă
spuneam cîndva: “neantul se poate manifesta și dintr-un dop”
soarele sîngerează de raze – întunecat de lumină
mîinile sînt rugăciunea – pronunțarea secretă a numelui
suferința e drumul și indiciul drumului
îmi cad treptele pe obraji și le plîng cu infernul
silabele gratiilor îmi picură-n sînge
oh! plînsul ochilor mei de lacrimi vorbitori
în peșteri de cristale mor – și mor – și mor...
suferința transformă trupul în ochi – sângele, într-o uriașă lacrimă!
lumea îți dă viața ca să te împiedice s-o trăiești!
cîte porți desenează zidul sub străinele mele priviri
sînt regele neînsemnătății – pe țeasta mea nu se zbicește, zbîrcită, nici o coroană
ah! infernul meu – infernul existenței fără de viață – al singurătății bîntuite de străini – de
tăcerea complice – de ostilitatea mincinoasă!
eu, singur printre dușmani – ca titlul bun al unui roman stupid!
sîiniiăștia inutili și abjecți ai femeilor – inutili și abjecți ca niște abcese fără puroi – dar
Doamne, cu cîtă mlaștină!
toarnă-mi negru-n vine vast sunet nocturn – infern mereu mai intens al obscurului...

țipătul îmi sparge ura în cristale!
înghețată explozie – fioroasă durere – damnare oglindită-n neant
infinită speranță fără speranță – abisală – avială cădere în banal
dezacordat nimic de disperare
când povestim – iarba se umple de o suferință sublimă
lumea – ce demență predictibilă!
și focul negru de ură dintre bărbat și femeie...
tihnită apă – tihnită apă – ca un ochi adînc fără privire – ca un ochi orb
merg pe raze de lumină – picioarele mele sînt stîlpi de lumină – iar mîinile mele, aripi de
lămpi
gloanțe albe pe șoselele negre ale pistoalelor
chei – ecouri fosile ale ruginii trecutului
a-ți deschide chipul – ce stranie artă
caută știind că te pierzi între speranță și întuneric – scormone cu mîinile inutilului pînă
descoperi tezaurul propriei tale damnări
străinele giuvaieruri ale vieții tale tot mai decolorate...
și totuși în interval mîntuiri de melancolie – nostalgia nu a salvării ci a damnării acceptate
limpezime stupefiantă – amețitor angelică – cu care infernul zîmbește neantul de care se știe
zîmbit
noaptea se varsă în noaptea ce se varsă în noaptea ce se varsă în noapte ca o vînă cu sîngele
mereu adînc reinventat
noaptea sclipește printre stelele sparte cu sticliri de lup
veselie turtită cu ciocanul – lună răsărind din infern
și creierul ca o partitură cu notele desfigurate
melancolia cu albastrul dezacordat beznă
stranii trupurile acestor cîntece deformate de suferință și ură – printre care mă plimb
și ciobul acesta cu trepte mă duce spre ce țipăt
lutinismul disperat al lui șostakovici!
țipătul s-a agățat de-o lacrimă – era odată lună – scară de durere fără trepte
era – pînă cînd brusc – fără chip – s-a prăbușit
trandafirul își descompune în labirint straniul întuneric
jur-împrejur e totdeauna – și totdeauna se ascunde un păianjen de argint
invizibil 'n'oglinzi – și ochiul orb cel plin de priviri
numai neantul de venerație e demn
poetul e încoronat cu orizont
ce alt cadou poate face o femeie poetului decît un dar de-orgie

tăvălugul tenebrei șoptește sau strigă – sau poartă de vecii fără cheie
nici o speranță în viață – moarte – și nimic – da, nimic cu infiniturile vecin
nici o speranță – poartă – ciocan – tăvălug – mereu – tot mereu
parcă o lumînare neagră ne-ar ieși din gură când dormim
parcă o noapte s-ar subția dintre buzele inimii – când fără lacrimi plîngem
răul nu e înfrînt decît când răul triumfă
noaptea deschide privirea spre abis – și-abisul de-afară spre avisul din noi
frunzele mînjite de-amurg șoptesc cu buze de noapte
există ceva profund narcisic în natura misterului
craniul mi se deșurubează-n vinele negrului
bucăți de treaptă în absurd leșin torc firul de speranță al morții
totul mă întrerupe și cad în sunete de somn
spumă de lumină arteziană – mă întunec și dispar
disperare sper – desfigurat de întîlnirea cu neantul fără chip
fărîmat în ce – de prea mult cine – în poate – care – sau când
vîrtej de nimeni – nici de niciodată – așteptare îngreunată-n pași
neant și spirit sînt – deci graal
un frison de toamnă – prin vinele și florile sîngelui meu alb
poate nu atît răul e banal cît banalul e iremediabil rău
poate nu de banalitatea răului ar trebui să vorbim cît de răul intrinsec al banalului
stropi de întuneric picură din drumul rănit – și îi culeg
stropi de întuneric picură-ntre buzele drumului – și trist le beau
între 5 – 3 – 1 se cuprinde toată experiența mea sexuală – întreaga suprafață a erosului meu –
restul rezumîndu-se la simple tangente
mai exact, totuși ar fi să vorbesc de 0 ! iată suprafața cu adevărat riguroasă!
morala cartilaginoasă
e foarte curios cum exprimat, triumful răului se transformă într-o caricatură care îl ruinează
dimpotrivă, nimic nu e mai sinistru decît răul ce se manifestă și se dezvoltă în tăcere
nu există disperare mai imensă și mai definitivă decît cea care se îneacă într-o seninătate
insolubilă
depressive – lichefiate – fără speranță – treptele curg
învinsă de nesfîrșită suferință fără scăpare coborîrea e scurgere
o apă ce nu mai e apă dar nici altceva e sufletul
o scurgere ce nu mai e scurgere dar nici altceva – profunda lui decădere
tristețea nu e tristețe decît când e descompunere

toată oroarea lumii ne dezagregă inima – ne frînge finitudinea într-un infinit de rău
zîmbim atunci noi – ludic, dansăm – da/nu căci diavolul sîntem – nu devenim ci sîntem
diavolul care zîmbește și dansează, parcă sperînd...
numai șostakovici a înțeles sensul demonic al allegroului
cînd melancolia e abis de tragedie – veselie nu poate fi decît nebunie
“logica de fier” a dictatorilor e forma metalizată a idioției turbate
speranța stîrcită – strivită – e singura care se scurge însîngerată de sub călcîi
oroarea ciupită de vărsat – rînjind puroi
ieșind din infern speranța nu poate fi decît melancolică
stranie placentă divină sînt aripile îngerilor
te plimbi prin amprente tale pline de stele
blestemat să fie albastrul care m-a născut
tușe de negru în vinele pierzaniei
stînci de styx cu stranii vine albe și albastre
agonic vibrează obscurul cu negrul lui pietrificat
sîngeros e adevărul – dar dacă-l port rănit stranie armură îmi e rana
tourne-vis – oh! tourne-rêve...
omul e stea însă stea spirituală
piatra bea melancolie iar sufletul bea piatră – și totul se așteaptă-n întuneric
cuțitul în aer ca o aripă ce înoată în sînge
cum mă topesc apropiindu-mă insulă – plîngînd ostrov
ce înseamnă răul – răul existențial – faptul că ești fără să fii – iar post mortem faptul că nu ești
fără să nu fii
nimic nu e mai vulgar decît bucuria
hăuri de pictură – abisuri de granit
prins în plasa păianjenului – contempli șoselele de argint ale pânzei și contemplîndu-le, le
devori
grosimi de noapte și stranii sandvișuri de subterane
coșmarul e o lecție de înot prin grote submarine
frenezie fără speranță – sumbru duh nimicindu-ne, destinul ne povățuiește – el, ce nu e decît
un sinistru avertisment – și nimicindu-l, noi îi răspundem!
viața ți-ai spart-o cînd inutil te-ai profanat – te-ai lobotomizat
îmblînzită agonie cu pași solemni și gravi – de neant te apropie
fiecare asasin, fiecare ticălos cu groază se-apropie de moarte – fiecare oportunist simte tălpile
subțindu-se abisal spre destin
aripa neagră te mîngîie și pentru o clipă te suprimă

îngrozitoare noapte este și minor
hohotește negrul în adânc
cristale melancolice peste ramuri de apă
cum ne putem găsi mergînd pe-aceste drumuri ce nu duc nicăieri...
adîncă-i bezna de cristal – întrebarea de melancolie
biliardul valurilor
toate cuvintele astea ce mă străbat și se trezesc în mine – un fluviu de cuvinte parcurgîndu-mi
straturile freactice – silabele magnetizate ce se reorganizează straniu
fluviul de semne al văzului și auzul intern ies în dimineață ca într-un ciob
ce pleoape trebuie să deschizi pentru a te trezi din lume
prag e cel singur și început al căutării
trepte de lacrimi pe străina evanescență a obrazilor
varsă-ți negru în muzica sîngelui și desfigurează-te cu-obscur
peste tot pietrele acestea – sufletele cu care răul s-a pavat
și totuși melancolia lunecînd pe limpedea gheață a lacrimilor
toată această disperare la care nu mai ai dreptul
neantul pe care-l contempli fără să-l înțelegi – neantul a cărui așteptare te fărîmă
în gîtul tău înnodat de singurătate abisul se sufocă
mă caut într-un strop de izolare ce mă moare încet
s-ar zice că România e-n criză de cretini – nu mai scoate decît unul pe deceniu – și-nică și-
acela...
cînd melancolia plînge lacrimi de cristal...
te scufunzi în lumină purtătorule – în lumina pe care o porți
te trezești din lumină purtătorule – din lumina care te poartă
trupul omului veritabil e unul din chipurile solitare ale luminii
mîinile rătăcite-n întuneric mîngîie un drum străin cu clape
îngerii așteaptă înșiruiți pe firele de telegraf – îngerii de sunete – un fulger mesager
și totul se topi-n albastrul unde ghețarii fumegă
destinul urcă-n mine verde spre țipătul nocturn
și un pahar uriaș cresc din munte umplîndu-și înălțimea cu străin
aisbergurile incendiază oceanele și eu le beau pînă la ultima picătură
cerșetoarea cu sîni de lună – cu un joben de-argint între picioarele larg desfăcute – roade
femurul unui australopitec de 8 milioane de ani
și cellalt – cerșetorul cu dinții mult mai ascuțiți – ce roade numai stele...
parcă arde trupul – cuvîntul – în răceala prea luminoasă a apei unde s-a scufundat

cînd sîntem singuri înțelegem că de fapt agonizăm – că singurătatea e de fapt agonie – o
agonie nu orientată spre moarte ci numai spre nemurire
ploaia strivea mașinile sub tone de metal – sub tone de dimineață spartă și rece
dacă am putea extrage inconștientul din experiență ce ar rămîne oare...
solitar prin orezăriile destinului
natură și destin – o relație dificilă
natura n-are destinație – destinul îi e element străin
și totuși prin destin omul e circumscris în natură și lume
cerul palid ca o erecție povestită de jeturi de spermă
nimeni nu intră pe pistele talentului veritabil fără ca reperele și exigențele performanței și
riscului să fi fost din start și chiar mult înainte de start bine stabilite! (vezi și Dimov)
parcă bici este negrul – parcă abis, biciul
chip se cheamă întunericul – întuneric naufragiază chipul
temniță-i destinul chiar și pentru destin – închisoare fără scăpare – neant captiv în neant
cu cristale agonice se roagă speranța
ancoră transparentă mi-e sufletul spart
și mor – și plutesc – și mă mor – și mă ciob – și mă aripă – și mă neant – și mă neant
să fie disperarea un rezumat a tot ce am sperat...
sfârșit – mă scufund în somn de moarte și mă țin în mînă – somn
și parcă gîfii în ce voi fi – și parcă mă sufoc în cel ce-am fost
și scad – și cad – și pier – și-n hades mă preschimb
și-n spart de floare de nebunie – picur
tu, plîns plîngînd în sicriul de lacrimi
ce e lumina fără neant...
și spațiul rătăcește în spațiu
timpul povestește timpul
stropi de zero dintr-un număr cu neantul topit
și dacă chipul lui Dumnezeu e de tipul exploziei atomice!
lacuri hiperalbastre de metan – lacuri adânci de melancolie...
lacuri de culoarea silabei – unde de-așteptare mă topesc...
lacuri de culoarea întîmplării unde cu undele dispar
mirarea mă poartă spre cristale – limpezimea spre melancolie
supărată e iluzia că întîrzii în lumea unde unde nu mă vrea – dar eu mă mir – ea ce caută în
mine?
sanie – spre ce alte lacrimi mă va mai duce săniușu-ți dulce
cum se sparg dincolo de orizonturi lontanale întrebări...

exploziile transfixității care mă crucifică
iar eu – cu sufletul în mână – mă plimb prin ce transunde...
prin ce peisaje mai trebuie oare să trec – și-n ce zadar m-așteaptă moartea – ea, ce nu-i decît
zadar
ce diligență trebuie să conduc – ce cai să mîn ca să trec dincolo
naștere de moarte – naștere albastră
voci sînt lacrimile acestea întîrziate în mine
statui sculptate în nemurire ca altele-n marmură sau în granit – turnate în eternitate ca altele-n
bronz
oh! naștere – naștere dificilă – monstru albastru – tu mi-ești primul eșec!
subiacența, acest parazit, e toxina transcendentală
numim “femeie” tărîmul nelimitat al experienței – cînd această experiență este exclusiv
spirituală numim acest tărîm – adică această “femeie” – solitudine!
sîntem asemeni divinului nu prin ceea ce sîntem ci prin aptitudinea noastră de a fi ceea ce nu
sîntem – *de a fi neant!*
razele spirituale ale cunoașterii sînt în adevăr *raze de detașare!*
stranii blănuri albe de valuri și dantele de mister și de spumă
simțul batjocurii trădează mediocritatea structurală a răului – căci răul nu e numai banal ci și
extrem de mediocru
pe de altă parte, idealistul absolut nu are simțul accidentului (cu atît mai puțin al
contingentului) ci doar pe cel al catastrofei!
fără temeiul trădării care o precede – poate exista oare iubirea...
sîngele meu mi se face sabie invincibilă în vinele melancolice – gîndul mi se face pumnal de
incasabil cristal în creier
parcă somnind sună-n depărtare plecarea albastră
ce alt este iubirea decît un recviem al neantului
monstrul e acum o floare pe care o culeg
africa vidului
nu poți conta pe loialitate morală din partea unui factor suprem
misterioasă mare este pădurea – și-n apă zace somnul pămîntului
*c'est pas la vie qui compte – qui est importante; ce qui est important c'est l'être si l'être est
une fenêtre vers le néant*
o grămadă de coji cu epoleți e tot ce mai rămîne din unii – eventual de coji decorate ce sînt?
cine sînt?
cavalerul cu condeiul în mână și poetul plin de profeții!

pentru că cei din jurul meu (părinți, prieteni, iubită – nevastă etc.) nu-și puteau accepta vârsta și se agățau deplasat de o tinerețe demult depășită – eu n-am putut s-o am pe a mea (tinerețea, adică)

viața mi-a fost furată printr-un amestec scabros de culpabilizare absurdă, cerșetorie abjectă și agresivitate lașă și trădătoare!

ei da! sînt o fantomă în viață!

mă apropii de sfîrșitul vieții și practic n-am început să trăiesc! nu-i uimitor? sau poate banal – banalitatea răului!

soare cules în șopotul frunzelor și lună culeasă în crengi

hotărît! securitatea – polițiile politice comuniste în general – îi tratează pe scriitorii ce refuză să devină complicii regimului ca pe niște organizații complotiste cu un singur membru!

de altfel, în România tot ce debordează o mentalitate strîmtată de manual e tratat ca un fel de erezie! o ortodoxie de manual...

gîndirea liberă – expresia – e un complot – informarea liberă un act de subversiune – prezența liberă, un pericol pentru Stat!

neant – tu gură stranie a tuturor silabelor...

nu cunosc alt ins pe care să pot fi sigur că-l respect în afară de mine!

sînt mult prea furios pe viața mea furată ca să-nvăț a muri vreodată! o să mor – ei și! *tant mieux!*

înghit oglindă de noapte în vreme ce luna-mi crește și-mi crește singură la fereastră

aer jegos al dimineților răului banal

clipe de zid – fărîmă de timp – reverie de beton

am ieșit acceptabil din aniversarea celor 11 ani (acum 17) de infarct

toate-s niște împuțiciuni la propriu și la figurat

mai abisal e cenușiul negrului – banalitatea lui nesfîrșit întinsă – decît cel mai demonic întuneric (bietul Scholem...)

înțelegerea începe în cioburi – cînd și întrebarea și răspunsul sînt fără milă sparte

dacă totalitarismul (indiferent de culoare, de laicitate sau de religie) e un abis infernal – masoneria e o insuportabilă latrină – și mai ce!

toamnă ectoplasmică – sau poate iarnă – a speranței de dincolo de moarte

reziduuri numai – și apoi rezumatul accelerat al ironiei – de parcă abisurile s-ar rostogoli – avisurile ar agoniza în rîpele fără sfîrșit ale horcăitului

bizară cușcă este X – un punct e un neant găsit prin timp în spațiu

vidul e neantul transparent – dar infinitul, neantul înnodat

haosul absolut e unitatea

expresia trece dincolo de constrîngerile limbajului – intuiția trece dincolo de expresie

pasărea cu o singură strună pe ce aripi se-oprește

sufletul se fărîmă în silabe – căci silabele sînt cristalele și lacrimile imposibile ale sufletului
unde e-un drum – un gard pentru pași – un zid pentru aripi
așteptări în tăcere – tăceri în așteptare
timpul / spațiul – interiorul ce trece și tinde – exteriorul unde străin te descoperi
sunetul în tăcere măsoară tăcerea
întunecată ești tu lacrimă pe care cu barca o străbat

Cahiers Robert

- *Il faut oublier la tête. (trouver le passage étroit)*
- *Il faut oublier la respiration.*
- *Ce n'est pas la flèche qui vole vers la cible, mais la cible qui attire la flèche.*
- *Regardez par le bois et il n'y aura plus de différence entre celui-ci et la pointe.*
- *La pointe et le bois font un pour qui les oublie. Bois, pointe et cible font un.*
- *Sortie du corps? Ça dépend de ce que vous entendez par corps! Sortie du corps: Qui ?*
- *Qui sort de Quoi?*
- *Quand vous serez bien établi dans votre fixation, vous ne devez plus avoir la sensation de votre tête !*
- *Chiar dacă ai realizat trecerea, cît timp te mai întorci, n-ai realizat trecerea.*
- *(Sur les clefs pointues et les points verrouillés en nous): Si c'est trop pointu vous ne le percevrez pas!*
- *Le jeu de l'analogie entre le processus photographique et l'évolution mystique peut même aboutir à un télescopage étonnant... Ainsi en est-il d'un grand maître sūfî dont l'objectif ne pouvait jamais saisir l'image. Il y avait toujours un blanc à sa place sur la photographie où l'on pouvait voir cependant tout son entourage. Rien en lui ne faisait écran à la lumière et la pellicule ne pouvait pas être impressionnée. Il se confondait totalement avec la lumière divine et quand on voulait saisir son image il se révélait «invisible»: la chaise restait vide.*
- *Le chemin n'est pas dans la perfection d'un état.*
- *Qu'est-ce que le chemin? Le chemin n'est pas les états qu'on peut poursuivre jusqu'à leur fin comme des petits sentiers: le chemin est au-delà des états. Les états sont comme des repères selon lesquels on peut reconnaître qu'on se trouve sur le chemin, mais vous pouvez vous trouver dans une forêt sans repères, où les étapes ne sont pas marquées.*
- *Alors le chemin c'est la forêt!*

Disons que le chemin passe à travers la forêt mais n'est pas reconnaissable. Donc le chemin c'est la traversée de la forêt. Au fond, il y a un double problème: le chemin est une traversée ou bien le fait de s'installer en soi dans n'importe quel endroit de la forêt.

La traversée cesse là où l'on s'installe.

- *Mais si l'on traverse une maison ou une forêt et qu'on ne se retrouve pas?*
- *Si on a traversé une forêt et qu'on ne se retrouve pas c'est qu'on n'a pas traversé sa forêt.*

Jusqu'à ce que s'éteint ce qui n'a pas été et reste ce qui n'a jamais cessé d'être. (en arabe)

On a atteint le chemin lorsqu'on ne se retrouve plus et lorsqu'on se retrouve on ne sait plus – on ne sait plus si on a traversé ou non, ni quoi, à vrai dire, ni qui. Il n'y a plus de chemin, parcouru ou non. (On se retrouve là où il n'y a pas de retrouvée).

Carnet de idei XXVII

alchimie arlechinescă / arlechinul alchimic

vedem cu reflecțiile – percepem iluziile cu realitatea reflectată

haosul simbolurilor

bright and overweight – the definition of the great contemporary poet

a giant of flesh and flashes

opoziții sfîrtecate sau complementare

eggplant background

abstracționism oniric veritabil – satan abstract-oniric

abstracționism fantastic – fisura – obsesia fisurii

End's End

oglanda ne învață ceva despre bidimensionalitatea profundă a vidului – întunericul din acest pdv nu-i decît o aproximație sensibilă

mumificările memoriei

scările sau sertarele vidului

orologiile și aeropoartele vidului – sertarele sînt secrete

falsa oglindă acoperită cu false flori

naufragii de umbre pe oceane de umbre

oglinzi de umbre – la oglindă cu invizibilul

avionul – rechin plutind prin cenușiu

manifestația spînzuraților cu ștreangurile în erecție de drapele

sînt însumi cînd ceilalți îmi sunt numai excremente

mîngîi ca iluzia somnul – dar visez

guillotine of sunlight / of shade

the forgotten edge between things

anarhitectură – casa monoschizofrenă tăiată de lună (usher)

scurgeri de lumină și întuneric în labirint

ușa simbolurilor umbra ușii vide

non-desen / desenul

cîntul / non-cînt / cînd

funambul pe firele din cap

capul e un păianjen mistic

dealul-rădăcină

femeia cu buzele-ochi cu retina-buze

actorul ultim – scaunul gol ca un craniu antum
 telefon cu craniul postum în mijlocul șoselei
 scalp uriaș fluturat de taifun / cu pletele-n taifun
 ou / melc cu toată solitudinea / plenitudinea în labirint
 coada de păun a morții cu ninsoare de fluturi de cenușă
 blonda cu embrionul în doliu pentru propria lui naștere
 mînia dezamăgită ca un grătar cumva viu
 toate rufele mele bine spălate s-au spînzurat disperate pentru că nu mai voiau să avorteze
 reverie transsexuală ?
 luna mă golește cu-o scară lividă de sete
 o tu, rană a palidului
 o tu, infernală gaură albă
 restitui luna celui născut în agonie albastră de lună
 silaba mă jupoaie cu asurzitoare strălucire – mi se revarsă pe creier – mă despoaie de craniu
 aud această strălucire cu toți neuronii
practice more failure
a new body can be remembered within a landscape of invisibility
the body – an eyetrick
 nu devenim invizibili dintr-o lipsă de atenție ori de spațiu ci dintr-un exces de lume
shame is a gravitational device – however we are turning machines into slippers: The Queer Body
we are waiting in the wings the blue to come with crudely fashioned animals
the future is not deadly – it is instead of regret – it is of a viral present
we are working with shadows, we are the ghosts – we are the understudies waiting for someone to catch a cold
I've had my share of sand kicked in my face but I've come through
it is a holding environment in that it is a space to make a meaning
 camera de luat vederi se sărută cu privirea orbilor ce se filmează unul pe altul în așternut –
 homosexualitate oarecum sordidă
 trans-effeminate interception of hegemonic practices
 linia de fugă a tuturor disparițiilor
 există evoluționism pentru făpturile invizibile
evolutive visible bodies reify otherness
horizontal movement obliterates vertical structures
there are brown leaves everywhere – all about
will they get picked up – will they become dust

cum să ținem tabloul ca să nu cadă imaginea – cum să ținem oglinda ca să nu cădem noi
înșine – cum să ajutăm rufele noastre murdare să se spînzure

we are rewriting the irony and make it despair

impermanent extensions

the Queer embodies the limbo state – limit and contradiction

mașina e harta alterității

your machine is the map of my alterity

the present is the digital age and we are finding our place only by being infinite memory

noduri de ejaculare

the mechanical pursuit of perfection

the point of intersection between performers and camera is a real space

the intersection, the corner, the edge

the edge is the place where the performance stops

the air is continuous but every game has its boundaries

the utilitarian body fits into new form

the hunter begets the beauty

death begets love

picture – winner's trophy

vino cu sfoara pe cățeaua de piele – leagă-mă pînă mă spînzur ca rufele mele murdare

transgender

nuduri în vizită la orfelinatul veștedului

alunecăm pe patinoare de piele

lunecăm precum patinele ce ne însîngerează trupul

ne sfîșiem în vizită la orfelinatul veștedului

patinăm prin propriul nostru sînge ca printr-un labirint de foșnet

ne pierdem într-o oribilă ninsoare de noi înșine

ningem scufundîndu-ne ca niște orfani – nave abandonate de far

stranii destine cu farurile ejaculînd în peisajul lunar

albastrul îmi dizolvă mișcările de parcă seara m-ar invada cu umbră

de parcă privind gesturile mele de albastru aș privi gesturile mele de umbră – invizibil
altminteri în solitudinea întortocheată a ăstui labirint

să-ți pierzi umbra nu înseamnă oare să-ți pierzi dreptul la moarte – poate pur și simplu dreptul
la timp...

indigo ca o bătaie de inimă

desfigurat de vâl – naufragiat în negru ca o fantomă tăvălindu-se prin propriul ei doliu

ca o ciudată fiară de alge – înstrăinată de depărtările factice ale amurgului

dansez cu propria mea putrefacție – dispărînd precum o pată de petrol
albastrul mă agață de supraviețuirea lentei mele dispariții – pînă cînd trupul meu scufundat se
învață din ce în ce – tactil – cu întunericul
zaruri și bi-zaruri
bizareria acestei supraviețuiri mă învață să mă mișc cu o indescriptibilă imobilitate – mînjit de
tot mai puține secunde – tolănit în propriu
orfan de tot ce m-a născut – îmbrăcat în vid prin aproximația pămîntului – plutind ca un
detritus pe un lac de petrol – camuflat pînă aproape de descompunere de trecutul
descompunerii mele – înotînd prin descompunere ca printr-o reinventată migrenă – prin – prin
– înnegrit de o blană de putrefacție – cu ochii vii de tot ce-am sinucis
are vreo importanță dacă ușa ce ți se deschide este inteligentă ?
și totuși ce stranie e această călugăriță selenară a morții...
e curioasă această mare dezorganizată de secunde deasupra căreia plutește scheletul meu de
plastic translucid – plutește prin zăpada de cenușă – zvîrlindu-și pașii – vărsîndu-i prin
trecutul meu carbonizat
îmi las să cadă ochelarii într-un lighean plin cu urină – sperînd că lentilele or să bea sau or să
verse toată privirea de care m-au frustrat
șurub – duș – o sticlă de cerneală ca o arcă din care se varsă potopul
fesele – doar futată-n cur o fată încetează de a mai fi o monosiamază
o pată uriașă ca un căluș aerian peste gura căscată a vaginului
ceață sau pubis – excrementele labirintice ale metrourilor
o eventualitate a tăcerii printre virtualitățile verbului
aproape schița deșirată a arcului – mergînd pe săgeată ca filtrul pe cafea
melc transparent cu noaptea-n opoziție
nuditatea nebuloasă a fetei parcă dizolvate liric în vagul de hîrtie
umbra se refractă în asfalt lăsîndu-i fantoma îngenunchată
dar nu este biblioteca o oglindă labirintică a creierului populat de migrene negre...
amprentă destrămată – unde ți-s cărămizile
literele ți se reflectă împletite – coafura captivă a alfabetului
o șansă de a se uita pe sine întoarsă cu spatele – melancolia lucidă a fermoarului
X poate – spre care întrerupere – Y – spre ce abecedar claustrat
voi intra în această umbră ce ne devoră – precum un vultur cu negrul zborului 'nghețat
și-acum, în transparență, oglinda-și caută adâncul cu fereastra
și-atunci, ce mască tragică cu toate rănile holbate – cu cicatricile sîngerînd de labirint
și dacă zîmbetul ironic al potcoavei s-ar decupa – ori ombilicul jovial ca o privire cu amnezia
mitomană
sau ochii găuriți cu rece ai duhului precum un labirint inextricabil

oh – mi-am încuiat insomnia într-o undiță dublă
 și infinitul care-mi prelungește cu etanș privirea – ca o hipnoză căzută-n noaptea sticlei
 sau ca un străin care-mi reflectă umbra din ce în ce mai nocturnă
 da, labirintul palid al simetriei – suav orgasm al impotenței albastre
 aproape un castel sau un hotel prin grația bombardamentului
 și totuși – printre ruine – lîng-o păpușă sfărîmată – o mască
 absurdul e o chestie de lectură
 parcă mi-ar fi înflorit cu penis degetul
 scafandrul precum un intestin abrutizat – turtit de zerourile fantasmatiche ale rugăciunii – oare
 cîte atmosfere
 fulgi de orgasm mitologic – bucăți de lună cad printre fantasme
 flori albe pe colina de sticlă
 ignoranța poartă neliniștea labirintului
 rădăcinile-și ridică ochii prin sevă
 frunzele curg în migrene de apă
 gânditorul cu creierul în mână
 rădăcini – priviri haotice precum labirinturi aruncate
 un munte de cărți și toate silabele abia ecoul unei muțenii
 atins de crepuscul trecutul de spectre
 dimineața metalică a roboților – după crepusculul spectrelor
 și dacă frunzele în loc să fie ochi – ar fi mai degrabă urechi – urechi ce se ascultă șoptind
 sentimentul inutilității ? cine nu-l are ! însă inutilitatea este o foarte bună sursă de inspirație...
 omul de prisos e scriitorul
 și inșii utili ? inșii utili nu sînt inutili, ar fi o contradicție – sînt toxici !
 problema omului de prisos e că nu intoxică pe absolut nimeni !
 toxicitatea, nocivitatea, crima – iată fondul real de comerț al “utilității”!
 cel puțin agresivitatea și ipocrizia !
 sentimentul obscur al necesității reluării – ce a dat și ideea de “eternă reîntoarcere” – vine din
 caracterul obnubilant al proceselor cognitive, din faptul că acestea alunecă pe cunoașterea de
 sine, singura veritabilă, fără s-o realizeze !
 o consecință analogă, deși de-un tip diferit, a celor de mai sus e “lucrul în sine” pe care nu-l
 putem cunoaște nicicînd (deși îl putem gîndi) ! lucrul acesta în sine incognoscibil sîntem de
 fapt noi înșine !
 de fapt, cunoașterea ar trebui să fie substractivă nu aditivă, nu se adaugă cunoștinței ci se
 sustrage, singurul chip de a ne cunoaște în adevăr !
 pietre magice ca niște nori închegați

ridicarea la putere n^n de n ori e o simplă metodă de calcul, să-i zicem metoda Șișmanian, nu o numărătoare completă, deși numărătoare completă pe care am elaborat-o se bazează pe ea ! se obțin veritabile turnuri ale ridicării la putere, numere fără referențial posibil – nici măcar, să zicem, numărul atomilor din univers, ca aionion, anthropon etc.

“niciodată nu-i mai sinceră femeia decât atunci când minte” formulă ce exprimă perfect natura măyică ca femeii

cosmosul e recapitularea diluată deci imperfectă a spiritului

l'esssence

teoria relativității e prakrtistă – include femininul, adică materia, în formula structurii universului, teoria cuantică e spiritualistă și exclusivistă – neagă materia în care vede o formă camuflată de conștiință, adică de spirit !

aceste teorii sunt structural incompatibile – una trebuie s-o elimine cu necesitate pe cealaltă cauzal și semnificativ nu sunt neapărat sinonime ! dimpotrivă, semnificativ corespunde cu teleologic – teleologic fiind domeniul unde se rezolvă aporiile cosmogoniei ! într-adevăr, uneori e mai ușor să teoretizezi în ce scop există ceva decât să explici cum a fost produs

corpul – instrumentul de auto-tortură

ferestre experimentale și ferestre discursive

punctul de joncțiune dintre temporal și transcendental, dintre domeniul psiho-fizic și sine e **imposibilul**

după cum *incognoscibilul* e veritabilul mod de cunoaștere transcendentă

pădurea de fulgere albe cu coroane de melancolie albastră

purtat de tenebre – exilatul aur al nopții

fabrica de mediocritate – uzina de nulitate – masoneria română !

orologiile cu seringi ne injectează drogurile timpului

cât timp or să-și mai suporte ochelarii de cal ai culturii – inutilitatea...

privirile pierdute în ochiul avial

setea întunericului / setea de întuneric

cândind, gândind cu-avis adânc și scuturat de clipe

zona de cheie e zona de vulnerabilitate a unui proces – “broasca” lui

singularul e cvasi-sinonim cu perfect – solitudinea e calea spre perfecțiune

teleios anthropos e relaționalul

sinusoidele tunelului existențial

modelizarea eidetică, indiferent de tip – filosofică, științifică, religioasă – reprezintă tentativa de a exprima o structură profundă a mentalului și a conștiinței înseși, structură parțial cerebralizată, tendință fără legătură sau chiar opusă exteriorului, ceea ce înseamnă că în plan teoretic trăim într-o sferă proiectivă a interiorului, încercînd mereu să supunem “realitatea exterioară” propriei noastre interiorități

exterioritatea fiind interioritate inversată – infinitul, neant inversat – activitatea modelizatoare a conștiinței tinde să dezinverseze exteriorul, retransformându-l în interiorul antecedent, inversând entropia hylo-cosmică în neghentropie pneumatică – înțelegând prin pneumă nu structura antecedentă însăși ci o structură de prag !

aur zămislit de căutări de-argint

pitic în nimic cu frigiderul pitit de nimeni în inimă

virtutea se închină nu în fața adevărului ci a forței – însă o forță căreia i s-a uitat chipul

virtutea e frică – viciul tot frică – ce mai rămîne ?

veninul virtuții și mâniile virtușilor pot doborî lesne pe bieții vicioși

Goethe sau cumințenia răsplătită ! dar cu ce...

dacă d-zeu ne ispitește cu diavolul, noi înșine ne ispitim cu noi înșine !

s-ar zice că laicii, profanii folosesc minuscula iar misticii majuscula – retorica diferă

poate că ce ne lipsește uneori pentru a trăi e tocmai vulgaritatea

sîntem prea mult satirici și nu destul satiri !

oricît ne-ar jena burta, totuși, există, iar pula și mai mult !

e straniu cum spațiul, în aparență stabil, nu se conservă decît în evanescența timpului !

dispăreți – cețuri împruțite !

de nedrept nu trebuie să-ți pese – zeu sau demon sau om !

nu ești ce poți ci într-un sens, ce nu poți !

doar nebunii transgresează nebunia lumii, izbutind s-o frîngă !

îmi jupoi fiecă silabă ca să-mi învăț mai bine destinul de marsyas

organicul veritabil nu e biologic ci spiritual – el dezvoltă și manifestă graalul mistic

de fapt, eu nu trăiesc în lume, trăiesc în apartament, iar apartamentul e un fel de limb al unui infern generalizat – vizibil doar la ecran !

vomir le monde et se vomir dans le monde

parc-am traversa un fluviu mort cu toți peștii vomitați – cu toți peștii la exterior – noi !

poluarea, nu doar chimică, umană mai ales, face din noi peștii exteriori ai unui fluviu mort – ai unui fluviu de gheață

despiritualizarea ne poate oare face exista într-o viață ce nu e a naturii, nici a spiritului, ci doar a silei de sine și celălalt – exteriori a tot ?!

un djinn verzui e îngropat în orizont și putrezește acolo !

ochii de aur ai avisului

progresînd mereu poți să ajungi pînă acolo unde nu mai există diferență între entitate și identitate !

limbajul e un vis colectiv

cele două aripi ale poetului – orgoliul și inspirația

fără orgoliu n-are personalitate – fără inspirație nu-i decît un veleitar
sîngele timp prin carnea de vid a spațiului veșnic
ce luminează e mai intensă și ce noapte mai profundă decît a neantului !
orice formă de viață socială – mai ales autoritară – se bazează pe dezvoltarea unui *complex al castrării* propriu, de altfel, relației sociale minimale: căsătoria !
ce-i un regim altceva decît o bandă la putere – o bandă sau ca să folosim o expresie la modă o organizație teroristă !
formula “stat islamic” prin care se autodefiniște una din cele mai primejdioase organizații teroriste ale planetei exprimă exact această idee !
fragilul e cheia cosmică – firavul e cheia abisurilor – neantul, cheia universală
orice sferă a iluziei (*privatio veritatis*) e cu necesitate o sferă a răului (*privatio boni*) – ceea ce înseamnă că binele și adevărul se implică reciproc !
or această co-implicație nu poate comporta nici o excepție fără ca, altminteri, binele, să nu implice și răul iar adevărul, iluzia
putem deci spune că binele e integral adevăr și adevărul bine – numai ființa pură – indiscernabilă de neant – corespunzînd cu această definiție !
pare paradoxal, însă femeia e o ființă faustică – nu un Faust ci o ființă, într-un sens o ne-ființă, structural definită printr-un pact ! subiacent, nu cu diavolul ci cu “viața”, cu natura dementă și sumbră ce ne înconjoară travestită în “lume” – cu multiplul sub toate formele lui !
“veștit în de sânge porfiră”
sînt uitați cei ce ies din spațiul destinal care e un spațiu de luptă
cei mai mulți identifică drumul cu eul cînd de fapt eul ar trebui să se topească în drum
de la o vîrstă-n încolo existența însăși e boală – de fapt, e de la bun început !
așa însă, mai tineri, nu ne dăm seama pentru că ne trăim boala cu prea multă pasiune
exterminarea e expresia totalitară ultimă a standardizării !
adolescenți și tineri – începem ca “oameni sfîrșiți” și sfîrșim într-o banalitate lipsită de agonie! sau nu !
să cîștigi dreptul de a urî pe toată lumea e un eveniment eliberator sublim în viața unui pneumatic
orice promisiune a unui mincinos e o minciună în plus ieșind din aceeași sursă ca și celelalte – nevoia disperată de imagine; căci mincinosul e omul care și-a pierdut fața !
umple de negru limpezimea – și cu noaptea vei preschimba-n oglindă rîsul spart al disperărilor înstelate
sîngele e un labirint care descuie – ce ? – și-un labirint care mai bine ar rămîne încuiat – da, și un abis... – hlamida unui avis sumbru...
“maestrul” e pneumaticul care renunță la spiritul viu pentru limită și fantasmăle ei !
limita ca pedestal ! maestrul e fosila spiritului !

“mormintele albite” – dacă toți oamenii ar fi dumnezei sau dumnezeu – lumea ar fi abolită – și totuși principiul lumii încă n-ar dispărea

scopul divinizării omului constă deci în abolirea factuală a lumii

mai mult, yoga nu se rezumă la suprimarea vârtejurilor conștiinței ci implică suprimarea vârtejului lumii !

zaruri adâncite în sîni ca un hazard meditînd

nu e nimic adevărat dar totul e meschin – realitatea e o iluzie meschină – “adevărul” lumii – religios sau doar ideologic – e o iluzie dogmatică !

pictura lui De Chirico combină esențialismul brâncușian cu ironia holbeiniană, ambele onirizate și teatralizate prin decor !

orașele babilonice moderne zgîrie luna

cea mai toxică formă a setei de existență (*tr̥ṣṇa*) e setea de putere – cauza ratării *tuturor* “umanităților” terestre sau extraterestre !

numai conștiința individuală contează – poporul e umbra geniului iar statul, spiritual rebel, un obstacol de nimic !

fruntea mea ca prora unei corăbii ce taie în felii de val – neantul

mîna precum o dantelă prin care văd peretele

ființa asta nesfîrșită care se topește

lumea e un copac uriaș cu rădăcini de cadavre

limbajul e un țipăt perfecționat !

făpturi plăsmuite sub ploaie de lumină – de parcă arborii ar curge în stropi lungi pe geamuri

le rouge ronge l'automne des yeux

cerneala cu care-mi scriu îmi picură-n creier – pic-pic !

debarasați de aceste false “ființe umane”, femeile, am redeveni titani !

“frumusețea” femeii se rezumă la falsitate – falsul speciei e toată ființa ei !

experiența absolută e experiența fără rest !

creștem mereu prin singurătate...

soluția demografică stă, în parte, într-un neo-urbanism, orașele clasice înlocuite cu gigantice sfere de cel puțin un milion de locuitori, ceea ce ar elibera suprafețe uriașe, veritabile coline de sticlă opacă ce ar reprezenta locuința, locul de lucru, zonele de recreație etc.

mai futuristic încă – satul sistem-solar !

între ele, destul de futuristic, de asemenea, reamenajarea planetei, suprimarea deșerturilor prin colosalele mase de gheață de la poli, dublă eliberare teritorială; din acest pdv încălzirea planetei, oricare i-ar fi cauzele, e o benedicțiune; evident cu condiția topirii dirijate a ghețarilor!

și dacă așa zisul big-bang a fost la origine un proces cognitiv, un fel de multivers anticipativ, incomparabil mai vast decît tot ce se poate materializa, format nu din particule ci din paradoxuri

obscuritatea pădurilor și vacuitatea pajiștilor înierbuite – vidul verde de iarbă...
prin durere *māyā* încearcă să fixeze cuiele realității în fumul iluziei... dar și durerea e fum...
port în palmă imaginea omului stelar care mă poartă
lumea nu-i altceva decât voma neantului
contradicțiile lui *prakṛti*

- 1) constituția contradictorie: cele trei *guṇe* se opun reciproc, fiecare e contradicția celorlalte două; altfel spus, echilibrul ei identitar e definit printr-o triplă contradicție ! pentru a nu mai vorbi de paradoxul unei identități articulate din tendințe ireconciliabile !
- 2) contradicția dintre structura ei “reală” și funcția ei cu necesitate “ireală” ! într-adevăr, sistemul o prezintă pe *prakṛti* ca reală; însă producția ei de natură mimetică nu poate fi tot astfel de vreme ce formează obiectul procesului de eliberare, deci de suprimare în trepte ! idem lumea ambientală ! astfel, *prakṛti* e funcțional dar nu și structural *māyā* (iluzie), produsele ei sînt simple “noduri”, *granthi*, ce trebuie desfăcute deci suprimate ! or, tot ce e radical suprimabil – structural evanescent – e iluzoriu ! altfel spus, eliberarea constă în suprimarea contradicției funcționale dintre real și iluzie !
- 3) a treia contradicție e mai subtilă și vizează zona interactivă cu *puruṣa*; această interacțiune e falsă, tot așa cum participarea sensibilului la inteligibil în platonism privește exclusiv sensibilul, iar nu și inteligibilul non-interactiv !

irealitatea interacțiunii revine la irealitatea funcțională, *māyā*!

însă aici se ascunde o contradicție, să-i zicem, “aspectuală” între natura specifică a interacțiunii, mimetismul, bazată pe elasticitate și adaptabilitate, și forma specifică a devenirii *prakṛtice* ce exclude interacțiunea! între rigiditatea structurii reale formate din incompatibile și adaptabilitatea structurii funcționale bazate pe mimetism! această contradicție originară se reflectă aporetic în funcționarea efectivă a lumii (de pildă contradicția dintre “statul polițist” și “statul magician” etc.)

femeia e expresia biologică a acestei ultime contradicții

idem dogmatismul și mimetismul iluziei!

solitudinea e transcendența masculină a spiritului!

mort pe pisc – mereu scîrbit de viață!

înălțîndu-se deasupra lumii prin dezgust!

geniul există respirînd în trăznetul spiritului

Apollon îi este ecoul

clipa e extazul letal ce vindecă rana prin care scrii...

eroul nu prin util ci prin absurd se caracterizează! asemeni lui, poetul...

fizicienii vor să ne închidă-n lume ca-ntr-o cutie – sau ca într-un penitenciar!

poetul e un specialist al imposibilului!

moloz de răni – din tine numai mă nasc!

care e structura unei intuiții ce se prezintă ca *a priori* ? putem oare descifra în ea scripuri numenale la care psihicul nostru are acces, un fel de mister paramental, sau trebuie să le decodăm dimpotrivă ca structuri în realitate *a posteriori* arbitrar transcendentalizate ? în fine, n-am putea oare să le vedem ca forme suprasintetice *a priori* (spațiu-timpul de pildă) ce ar dezvălui așa ziselor “judecăți sintetice *a priori*”, arhetipurile, un statut analog intuițiilor, intuiții însă “glozate” *a posteriori* de intelect ?

dacă lucrurile ar sta într-adevăr astfel am putea, intuind, gândi transcendența, dacă intelectul nu face altceva decât să desfășoare o “materie noetică” nucleal deja aprehendată, debarasându-ne de această operație “în doi timpi” ca de o inutilă cîrjă

dacă ființa ca atare este *dorință* sau se dovedește indisociabilă de ea, între altele ca sursă a reprezentărilor, o ființă pură e un fel de ființă fără ființă, adică într-adevăr echivalentul neantului ! și totuși abisal diferită de el !

pe de altă parte, dacă ființa e sincronia *a priori* a tuturor reprezentărilor, viața ca sintagmă a ei – sau valoare diacronică – nu poate fi decât o funcție cognitivă mai mult sau mai puțin camuflată, una dintre valorile cunoașterii ! am putea chiar considera viața ca una dintre acele forme suprasintetice *a priori*, nucleal intuitive, desfășurarea ei diacronică aparținînd, ca și existența în fond, sferei iluziei !

intelența e o valoare critică !

am căutat mereu – caut încă – silabele dintre penele îngerului

puterea intelectului înșală ce n-ar fi trebuit să fie decât pura căutare spirituală a filosofului !

putem considera orice apriorism în sine ca “mitic”, ceea ce nu înseamnă neapărat fals, însă nu-l sustrage totuși ipotezei !

de altfel, orice apriorism eidetic e în chip subtil aposterioric, adică bazat pe o reprezentare implicită !

sînt pozițiile eliberate mai sus latent contradictorii ? posibil, însă tocmai în această contradicție, simultan deși non-concomitent agravată și anulată, constă tot paradoxul nostru cognitivo-existențial !

“bunele moravuri” sau simplul bun simț n-au nimic de-a face, prin ele însele, cu o veritabilă etică ! orice eventuală tangență trebuie considerată ca o simplă coincidență sau mai degrabă ca o vopsea jupuită a prejudecății !

căci cele de mai sus au ca temei interesul nu actul moral !

munca filosofului : a introduce cît mai mult eroism într-o gîndire deja mereu mai hybrică și mai transgresivă !

numenele sînt schemele inteligibile ale neantului !

normalitatea e ceea ce se prezintă ca indispensabilă fără ca cineva să știe ce este asta în fond ! cel mai probabil: trebuie să vedem în “normalitate” un sinonim pseudo-valorizant al mediocrității !

conceptul de datorie e cel mai suspect concept al filosofiei – un fel de infiltrație prin contrabandă a cămătăriei în gîndire, sau ca să fim mai politicoși, a împrumutului bancar – și pare inventat doar pentru a constitui o contrapondere la cel de libertate !

iată de ce apartenența la un loc sau la un timp istoric dat trebuie să ne fie indiferentă, orice traiectorie individuală individuantă fiind un drum prin sine spre sinele în care ne găsim deja !

orice determinare pur juridică țintește să constrângă social un ansamblu mai mult sau mai puțin întâmplător de alienați – dreptul se exercită de fapt într-un ospiciu implicit !

într-un ospiciu sau o închisoare printre alienați sau delincvenți ! altfel spus, nici cel ce judecă, nici cel ce-i judecat nu beneficiază nici de o veritabilă libertate nici, cu atât mai puțin, de un veritabil liber arbitru !

deci, ospiciu sau penitenciar de nu cumva un penitenciar-ospiciu sau un ospiciu-penitenciar ! în ciuda contradicțiilor aparente...

miroir de la mémoire trou noir magnétique de nos origines

Carnet de idei XXVIII

ca să poți gândi alchimic trebuie să ai totuși nasul curat ! guturaiul omoară ideea !

este absolut lamentabil faptul că singurele teste și exemple ale elasticității istoriei sînt toate monstruoase și oribile (Lenin, Stalin, Hitler și atîția alții asemenea), fazele mai calme corespunzînd dimpotrivă cu o osificare și o sclerozare a respectivei istorii !

jalnică specie umană stimulată numai de rău !

ce-i mai rău ? să fii geniul unei lumi care te respinge sau să fii pisălogul senilizat al unei lumi care te acceptă !

resentimentele față de lucruri sunt suportabile, resentimentul față de destin e singurul cumplit! destin, atroce sfială !

o anume doză de agresivitate asigură normalitatea noastră psihică și chiar fizică !

“abstracționismul” capitalist – întreaga doctrină a capitalului se bazează pe o abstractizare a umanului – abstractizare ce tinde să devină abisală ! abstractizare, deci bagatelizare, deci culpabilizare, deci alienare !

vidul e poarta neantului

asta-i lumea voastră – un penitenciar al demenței – un ospicu al crimei! iluzia ca închisoare și casă de nebuni !

marsyas jupuit cu trupul plin de lumină – se înalță nudul nebulos al gloriei misterelor

fidelitatea masculină – nu sîntem fideli unei femei, sîntem prinși în menghina lumii printr-o femeie

ha! gura mi s-a refugiat între degetele de la picioare, nu știu prea bine între care – celălalt e nod !

suferința e contact direct cu lumina – suferința e deificare și în ultimă instanță *eliberare*

viața e o traiectorie escatologică camuflată!

cum să te extragi cînd ești tot o enormă măsea cariată!

lumea voastră să se explodeze singură cu colții ei atomici – sau alții – chimico-biologici – e treaba ei, nu mă interesează!

spațiul din jur ne spionează ca un *voyeur* – uneori, cînd ne întoarcem brusc îl surprindem – îi surprindem vidul mascat!

aerul e îmbibat de priviri – pe care le respirăm

pleoapa imensă de apă

fără femeie *māyā* nu poate nimic

e bine să poți urî – ura îți dă un fel de supraidentitate!

Dumnezeu e personajul ființei – neantul însă n-are personaj!

descompunerea onirică a realului

carnea grăitoare a mîntuitorului veritabil – graalul nitescent – dintr-un sânge ce n-a fost născut niciodată dar preexistă veșnic!

cel pe care ceilalți nu vor sau nu pot să-l consacre e consacrat de propria lui solitudine!

cel ce nu e recunoscut de nimeni e nimeni însuși recunoscut de neant!

în fine! lumea s-a transformat într-o închisoare explicită – într-un lagăr de exterminare final și fără soluție!

prakṛti – într-un fel sforile jocului de marionete în care și prin care trăim – un joc în care fiecare marionetist e la rîndul lui marionetă și fiecă marionetă un marionetist!

marionetistul ultim fiind sforile înseși – trase de nimeni sau trase numai de mimetism!

astfel, marionetistul ultim e spectatorul ce nu trage nimic și nu e tras de nimic!

spectatorul ce poate ignoră spectacolul pe care pare că îl privește și pe care spectacolul îl imită marionetizîndu-se singur – cumva din inerție!

teleologia e o imanență cu orientare exclusiv transcendentală – o imanență avînd ca unic orizont transcendența!

albul ascunde negru – negrul ascunde alb

formula catharsisului se modifică: milă și groază se transformă în milă și silă!

parcurgem căile escatologice ale timpului!

ziua e pămîntul cerului dar noapte e cerul

trebuie să te uiți ca să te transformi în cunoaștere!

cine se-acoperă de minciună – se uită fără să se cunoască!

ei au trăit – eu nu! ura mea e intactă – ura lor s-a topit în vaginuri de femeie – în anus și sex!

orice interdicție e o inhibiție și deci un act de memorie!

orice s-ar spune patria individului e individul însuși – patria sinelui, sinele însuși! restul sînt obișnuințe!

cînd nu poți îmbrățișa exteriorul, îmbrățișează interiorul!

sublimul = catharsis + hybris

cenușiul e un somn subțire

pe măsură ce scriem energia noastră sufletească se fărîmă – intervine atunci răstimpul ca factor unificator – suflul ce ne leagă la loc din nou!

libertatea transgresivă a poetului și artistului contra puterii ca invidie!

par n'importe quel renouveau – révolution ou réforme – on change tout simplement de déclin – en changeant de destin on change seulement de déclin...

conștiința de sine apare și se dezvoltă pe fondul unei deficiențe cognitive resimțite ca atare – a unei finitudini prealabile ce atrage hybrisul și deci obstacolul

titanic e chipul spiritului ce pătrunde, păstrîndu-și adevărul și identitatea – prin oglinzile labirintice ale manifestării!

astfel, darul suprem al geniului titanic – ce-i afirmă libertatea absolută – e *empatia* prin care geniul trăiește dinăuntru toate formele – toate devenirile – și le transcende, împlinindu-le dincolo de ele – în *sens*!

prin empatie participăm la transcendența cea mai profundă – empatia e anamneză!

tot conținutul aspirației și inspirației, al devenirii cognitive și al căutării-găsirii de sine e neantul – momentul revelației ca frângere a căutării în momentul-formă al găsirii – când sinele nu mai e reticență călăuzitoare ci instantanee glorie – e spiritul!

nu interesele, cum se spune, ci veleitățile conduc lumea!

destinul ca lucru în sine – nu! *empatia*!

natura e tendința – ostil mimetică – spre om, contra omului!

confruntate cu propria lor agonie, totalitarismele asasinează câte un purtător al identității naționale, deci, în general, câte un scriitor, sperînd parcă astfel să prelungească domnia propriei lor vacuități – oricum inutile!

cum poate mirajul – *māyā* – să aibă putere de lege!

tot ce e legic în iluzie nu aparține iluziei decît printr-un transfer ilegal ci spiritului însuși – spiritului treaz – absolut – și liber!

refuzîndu-i spiritului suveranitatea într-un domeniu ce n-ar putea să existe fără el, principiul iluziei renunță la lumea însăși – rezumîndu-se la simpla devenire amorfă!

suprasistemul reprezintă convergența elementelor în aparență accidentale (catastrofe, pandemii sau chiar, în aparență, mult mai mărunte) cu macropolitica internațională și cu devenirea socială de context!

în totalitarism, dinamismul aparent e în realitate static, nefăcînd decît să agraveze și să aprofundeze dogmatismul inerțial al sistemului!

prin tărîm, spiritul își dă forma naturii fără să fie natura – e un fel de pecete real-onirică a spiritului – locul unde lumea încetează iar spiritul pătrunde!

cu cea mai credincioasă femeie mergi ca pe un patinoar acoperit cu pești!

am fost împiedicat să reușesc în lume (într-un sens, chiar să trăiesc) – nu-mi mai rămîne decît să izbîndesc împotriva lumii și dincolo de ea!

ecoul de palid al lunii

iarba cenușie ca o umbră a pietrei

lupta pentru identitate dintre puterea exprimată prin factorul politic, în special totalitar, și libertatea exprimată prin poetica existenței, prin λόγος, dintre conștiință și tenebrele agresive ale inconștientului!

conștiința e indisociabilă de o anume estetică a existenței care inconștientului îi lipsește cu desăvîrșire!

reducționismul politic, golit de orice conținut intuitiv, constă în domnia arbitrară a schemelor, aparent irezistibile, prin simplismul lor, în plan “logic”, dar în realitate fragile și completamente false!

terorismul totalitar tinde să compenseze aceste slăbiciuni structurale!

mecanica iluziei constă în interacțiunea dintre lumina solară și atmosferă – ce asigură esențialul experiențelor și percepțiilor diurne, în genere false! ziua e un fals cognitiv! noaptea este sensibil mai veridică!

cultura este interacțiunea omului cu omul sau a omului cu lumea prin om! civilizația tinde să se lipsească de filtru!

în spatele ambiției celei mai sălbatice e oare altceva decât anxietatea instinctului de conservare?

orice spirit major – scriitor sau artist – se vede nevoit să poarte cu sine o sumă de paraziți ce se cramponează cu imbecilitatea lor meschină și submediocritatea lor deleteră – încurajați de meschinăria complice și nu mai puțin toxică a stabilimentului ambiental!

Prometheu e Lucifer dar și Lucifer e Prometheu!

extraterestrii, oricine ar fi ei – post-terestrii, paragalactici etc. – reprezintă o categorie de inteligențe care au renunțat radical la cultură cu tot ce implică ea: morală, religie, sentimente, emoții, artă, literatură, muzică, favorizînd exclusiv știința, pragmatismul științific și eliminînd statele, popoarele, rasele etc. deci războaiele și toate celelalte încurcături! rezultatul ? niște barbari hipercivilizați! și totuși, această renunțare e o iluzie...

se pot extrage din masă bosonii lui Higgs? ce ar fi de fapt “materia fantomă”?

nu întîlnesc în drum decât blestemele lumii, niciodată binecuvîntările...

e semnificativ că tot ce se leagă de lume poartă în bagajele sale o formă sau alta de dogmatism și cenzură!

libertatea! iată marele cîștig al tuturor suferințelor!

nemurirea face din noi niște statui lipsite de neant! sau mai degrabă, cu neantul refulat!

cînd totul ți-e noapte – și totul ți-e vid și solitudine – atunci exiști tu cu adevărat, prag al neantului...

merg pe sfori de noapte acoperit de jegul insomniei

$+ \infty : \text{zero} = \text{indefinitul finit pozitiv}$ (orice valoare în afară de 0 sau infinit)

$-\infty : 0 = \text{indefinitul finit negativ}$

iarba ca un pubis umed plin de silabe

și limba ofidiană alunecînd prin verde în căutarea vaginului

dinamica cognitivă a neantului – iată absolutul!

însă neantul transcende absolutul pe care îl conține...

toutes ces frustrations absurdes qui m'envenimaient l'existence...

toate cele patru avioane își băură liniștite ceaiul sub culoarea tabagică a transparențelor

māyā – ești plecticoasă, ești plecticoasă, ești plecticoasă...

toate percepțiile sînt plecticoase – toate experiențele sînt plecticoase – lumea e plecticoasă – “binele” e plecticos – răul e plecticos...

sîntem căsătoriți cu cerneala mai mult decât cu propriul nostru sînge – căci ea e sîngele visurilor și într-un sens al adevărului!

extraterestrii așa cum îi concepem noi sînt excrementele cenușii ale cosmosului sau ale înconștientului nostru banalizat de rău!

dacă iluzia e alienare ea e cu necesitate abjectă!

car il y a dans l'illusion une valeur d'écart inévitable et invincible!

coronavirus: există sînt sigur indivizi cărora măștile le plac, le exprimă fantasma morală, mascarea devine o necesitate generală așa cum pentru unii corupția e o formă de umanitate...

în iluzie e ascunsă solitudinea – iar solitudinea fără solitar nu e posibilă!

peste tot – suflete mediocre

nu suferința celorlalți ci o suferință la care nimeni nu are acces

sînt țipătul ce pătrunde pînă în cea mai profundă fantomă a particulelor – unde totul e prag aproape absent și mirare de neant neștiută

că ne purtăm soarta înșurubată în suflet – e poate o înșelăciune a șurubelniței care se dă drept destin

cînd cel adevărat se zbate spre sine – umple de dezgust umbra înșelăciunilor

trebuie să existe un punct de trecere între infinit și finit – să-l numim *punctul fuzional*

conștiința ca o cangrenă a sufletului

lumea e diavolul și femeia pactul pe care-l semnăm futînd-o!

co-vid 19 ?

nu există substanță pentru infinit – nici materie – nici măcar fizicalitate!

infinitul formează corzile cognitive ale neantului – de care este indisociabil

tot ce e material sau fizical e învăluire finită – segmentalitate structural deficientă

indefinitul subiacenței și infinitul neantului

infinitul ca neant inversat e infinitul afectat de indefinitul subiacenței

abjecția e constanta de reperare a percepției și a așa-zisei realități umane – prin ea știm că oricare ar fi schimbările la nivelul numărătorului, la nivelul numitorului avem de-a face cu același imuabil căcat!

tot ce poate fi perceput e abject!

galaxii de lacrimi ce straniu multiplică privirea

și-această incandescență frigidă, rece, a prezentului – inutilă, inutilizabilă

la orizontală libertatea se schimbă în relație de putere – la verticală, puterea se schimbă în libertate – direcția definește sensul!

suferința și empatia sînt dimensiuni interșanjabile – una o produce pe cealaltă, inevitabil!

există oameni pe care destinul se străduie să-i condiționeze fără a izbuti, cel mult, decît să schimbe formele de expresie ale decondiționării lor!

transgresiunea spirituală nu poate fi decît intensificată și accelerată, nu frînată prin moarte, moartea nedistrugînd decît ce era obstacol și frînă în individul însuși, nu energia transgresivă pură!

duplicitatea destinului!

port în mine moartea tuturor dorințelor mele – moartea ca fenomen impus, deci autentic, nu opțional, ce ar fi fost tot o dorință – și din această moarte inevitabilă mi s-a zămislit treptat dar ireversibil, empatia scrisului – empatia scrisului ca suferință și vindecare suferitoare, ca libertate și temniță! și doar așa am ajuns la neant...

Dumnezeu a creat nu lumea ci percepția – sau percepțiile ca lumi posibile! limita ca împlinire! sigur, paralelele pot fi definite simplu, implicînd unitatea de plan, ca segmente a căror întâlnire nu poate fi empiric constatată – dar poate că ar putea fi concepute și altfel, anume ca *idei*, ca limite ideale ale cunoașterii – altfel spus ca *funcții de orizont*!

creem astfel paralele cu fiecare pas dar și cu fiecare idee! pas liber, neîngrădit și la fel fiecare idee liberă!

într-un sens, deci, paralelele sînt limitele unei dinamici a libertății!

țărmurile ca niște fructe ale mării – falezele ca niște roade ale abisului!

insulele-și coc izolarea hrănite de rădăcini de ocean!

solitar de palori e albastrul amintirilor

beat de toamnă îmi scutur pașii-n aramă

mușcă cu naufragiu fructul străin al țărmurilor

femeile poartă toate oul negru – sămînța tenebrei...

România a devenit o țară de batjocură; stabilimentul pseudo-cultural românesc e un veritabil stabiliment adică un *establishment* de batjocură iar prin monstruoasa coaliție a elitelor corupte (stabilimentul bordelic) cu securitatea corupătoare, poporul român a ajuns și el un popor de batjocură! de altfel, viața mea în România a fost o viață de batjocură! viața mea batjocorită de prostituatele și prostituții tenebrei!

demult, într-o piesă de la “Nottara” parcă un actor a strigat, interpretîndu-și rolul cu o deosebită energie: “Asasinilor!” – piesa am uitat-o, numele actorului ca și al autorului le-am uitat, strigătul acesta nu!

femeile ne rod ca niște șobolani! chiar și în amintire!

sînt victima-agresor a agresorilor-victimă!

nu există alinare – nu există iertare – există numai rană înțelepțită! oh! rănilor mele nebune cît de înțelepte ați devenit!

planul ontologic al zeilor e sustras oricărei moralități – incestul multiplu, paricidul multiplu, infanticidul sau mutilarea, crima și adulterul, violul sînt forme existențiale curente, negrevate de vreo pedeapsă și nici măcar de păcatul impurității! la oameni moralitatea e o chestiune de nivel social – fiecare cu Olimpul său!

ca limitare zeul nu cunoaște decît destinul relațiilor de putere nu cel al relațiilor morale – idem “elitele”!

totuși zeul respectă pînă la un punct o anume societalitate divină ce-i e străină titanului, încă și mai aproape de haos! există bineînțeles excepții : Prometheu, titanul social prin excelență!

putem deci spune că planul uman servește zeilor ca teren al unei moralități proiective unde sancțiunea morală se împletește cu destinul într-un *teatru etic!*

nici o categorie ca fizicul sau psihicul nu pot satisface conceptul de infinit, cu atât mai puțin “substanța”, “materia” etc.

pentru a răspunde infinitului trebuie fie inventate categorii cu totul noi, fie făcut apel la *vid* sau *neant* – singurele ce nu opun rezistență infinitului! dintre ele, intuitiv vidul pare categoria cea mai satisfăcătoare, deși neantul, prin paradoxul pe care-l comportă se poate dovedi mult mai interesant!

vidul determinat de infinit poate defini conceptul abstract al absolutului!

neantul însă e într-un sens absolutul concret – pentru a hegelianiza oarecum abordarea!

eu sufăr tot timpul, suferința face parte din dinamica mea vitală! hélas!

dorința are o dimensiune colectivitășă implicată deși țîșnește dintr-un impuls de izolare – însă de izolare “deasuprindă”!

o scânteiere de aur în adâncul oceanului încet respirat – în adâncul avisaș al albastrului...

oh! dreaming merde – oh! merding dream!

vidul e privire – privirea plină de posibilitatea nemodelată a obiectelor – plină de răspunsul indeterminat la privirea determinată care o pune lipsind...

eului refuzat îi corespunde ratarea lumii care îl respinge!

pandemia – coronavirusul – maladie adesea mortală și totuși, mult mai mult încă, boală a măștilor, alegorie a ipocriziei antecedente, revelarea chipului de mască pe care-l poartă toți! carnaval macabru al desfigurării – când boala fizică va înceta și va rămîne doar boala morală – când își vor scoate, în fine, măștile – ce chip vor mai găsi dedesubt – sau ce mască!

și totuși, acest carnaval macabru al desfigurării revelatorii prin mască nu e doar o alegorie a ipocriziei morale ci și, mai ales, un carnaval de Stat, expresia unei des-figurări ordonate și a unei libertăți abolite prin deghizare!

sînt Regele Pescar cu rana din care îmi curge sângele scrisului veșnic deschisă!

de altfel, pentru a da doar un exemplu – a fost oare vreodată Macron mai expresiv decît de când își plimbă mutra înmăscuită printre nenorocirile noastre și ale celorlalți... masca îi crea aproape o figură credibilă, după atîtea alte măști... baroc medical!

fiecare semn veritabil din acest tărîm al riscurilor care este scrisul e o explozie spre spirit – e o implozie spre neant!

nitescența formează coroana neantului, după cum gloria formează coroana spiritului!

beau din cosmos cupe de noapte

transgresiunea complexifică identitatea de propagandă

putem oare vorbi de o sincronie magică a timpului – a tuturor momentelor timpului...

geniul aduce legitatea axiologică ce n-are nimic utopic pentru că se plasează în planul aspirațiilor – nu al unei realități fictive – omul acceptîndu-și statutul vocațional și acceptîndu-se ca om transgresiv orientat spre propria lui spiritualitate printr-un drum de obstacol! un drum de obstacol unde obstacolul nu mai e el însuși de vreme ce se acceptă ca esență

transgresivă în conflict structural cu statismul lumii date, fie această lume dată un fapt primar sau unul organizat!

în ultimă instanță obstacolul e dat de propria lui alienare cu care omul e în conflict

o idee relativ simplă ar fi că nici un sistem, ce include în structura lui dogmatismul, nu poate fi reformat – că nici un produs organizațional, în ciuda aparenței lui raționale nu este reformabil (am putea vorbi în acest sens de un veritabil narcisism de sistem); însă adevărul e că lumea însăși ca sistem primar nu este reformabilă sau ameliorabilă pentru că se bazează pe un mimetism intențional încă și mai dogmatic decât cel al oricărui sistem secundar! baza acestui dogmatism ireductibil stă în chiar acea disfuncție preoriginară ca a produs *natura naturans*!

păstrează-ți oricât de epurată și sublimată revolta!

solitar, poetul înaintează prin criză

de fapt, ținta revoluționarilor, prin definiție totalitari nu sînt “clasele sociale” sau “rasele” ci popoarele pe care vor de fapt să le extermine! distrugerea e ținta oricărui totalitarism consecvent! misticul aspiră la trezire – revoluționarul la distrugere! nu e deloc același lucru! un câmp de ruine într-un caz – spiritul, în celălalt!

revoluția se face întîi contra unui regim și a unei oligarhii iar apoi contra întregului popor din țara respectivă sau, eventual contra tuturor popoarelor din lume – cel puțin în principiu!

n-ar trebui să vorbim de o vocație labirintică a electronului de vreme ce cu un pasaj din două orificii electronul corpuscular se scindează în dublă undă ?!

tot astfel, n-ar trebui să căutăm cel puțin o lume paralelă cu a noastră de vreme ce franjul lumii noastre a fost constatat!

pe de altă parte, ce altă formă de organizare distinctă de cea cognitivă poate exista în absența oricărei determinări fizicale ca “materie” sau “energie”?!pre “big bangul” nu poate fi decât cognitiv!

să câștigi toți banii ratării – sau nimic!

fericirea perfectă constă în a transforma experiența în solitudine!

dimpotrivă, nefericirea e solitudine deficientă!

animală e orice fixare a unui statut ontic oarecare – umană e depășirea permanentă și structurală a acestuia! animalitatea cunoaște adaptări funcționale – umanitatea, mutații structurale!

animalul e o stază a devenirii teleologice – umanul, o depășire a acesteia! sau animalul e o stază – umanul, o enstază!

omul e mereu pe drum – mereu dincolo!

omul însuși ca ființă teleologic statică (non-transgresivă) este un simplu animal – altminteri, omul veritabil e subiectul unei evoluții continue, al unei transformări neîntrerupte – al unei transcenderi!

unește în tine individualul și universalul – fii transcendent!

e absurd și cumva religios să spunem că omul poate atinge transcendența prin dimensiunea etică – transcendență ce, altminteri îi e închisă în planul cunoașterii!

ce e posibil în plan etic, e posibil și în plan gnoseologic, altfel omul n-ar fi o ființă liberă, n-ar beneficia de liber arbitru și nici de morală! în plus, ar fi o ființă paradoxală – capabilă de perfecțiune etică dar incapabilă de corespunzătoare perfecțiune gnoseologică! asemenea și neasemenea lui Dumnezeu – de neconceput!

dreptul e limita intrinsecă a libertății înseși ce o împiedică să devină libertate asupraitoare – adică putere! cu alte cuvinte, libertatea neputînd și netrebuind să producă non-libertate, dreptul este principiul auto-regulator al libertății! problema la Kant venind probabil din foarte artificiala separare a eticului de drept și a eticului de posibilitatea cunoașterii!

libertatea e structural etică nu doar funcțional etică – astfel încît constrîngerea îi rămîne structural străină!

cînd puterea arbitru ia locul liberului arbitru intrăm în sfera liberului arbitrar!

UE cu aberațiile ei determinate mai ales de politica Franței riscă să provoace un război în Europa! Războiul III mondial!!!

posesia, fie ea legitimă sau nu, ca și tirania, pe scurt, orice exercițiu al puterii reprezintă extensia solitudinii proprii asupra celorlalți; însă e vorba de o *solitudine alienată și alienantă*!

exercițiul ontic al solitudinii corespunde cu libertatea pură, căci în acest caz alienarea e imposibilă – fie ca opresiune pasivă sau activă!

numai omul inviolabil singur e liber – mai mult, doar omul inviolabil singur, deci inviolabil liber – *este*!

un a avea intern este imposibil – exact ca și cum ar fi extern, căci orice a avea nu e cuprins în structură ci diferit de structură – altfel spus, e cu necesitate dyadic!

iar pe de altă parte cu cît conceptul lui a fi este mai pur, pe atît prezența unui a avea intrinsec apare ca mai absurdă!

nu clasele ci grupurile definesc puterea, ceea ce înseamnă că puterea nu e democratică sau dictatorială decît în aparență ci mereu oligarhică!

diviziunea cea mai subtilă e cea a unității insecabile!

se vedește extrem de dificil de distins între transcendența pură și transcendental cît timp ne raportăm la sfera ființei, mereu susceptibilă de imanență și de diviziune, astfel încît singurul termen care poate corespunde criteriilor inalienabile ale transcendenței pure e numai neantul!!!

în felul acesta se dovedește eronată – altfel decît formal – identificarea ființei pure cu neantul stabilită de Hegel! neantul e mereu dincolo pe cînd ființa e și dincolo și dincoace!

femeia e o valoare irațională ce nu poate răspunde conceptului rațional de egalitate!

moralitatea kantiană e o morală a constrîngerii din care derivă mecanica constrîngerii, adică dreptul!

or libertatea morală nu comportă o dimensiune restrictivă proprie reciprocității decît în sfera finitudinii, deci pentru ceilalți, nu în sine! celălalt îl limitează pe celălalt dar sinele nu e limitat de nimic! alteritatea și sinele nu pot coexista!

destinul e expresia decalajului dintre finitudinea individuală și sine!

a înfrînge destinul înseamnă deci a-l risipi ca pe-un miraj exclusiv prin cunoașterea de sine! cu cît ne apropiem de sine prin cunoaștere, pe atît posibilitatea fenomenologică a destinului – umbra libertății noastre – e mai redusă și tot pe-atît posibilitatea singurei noastre alegeri libere, a unicului nostru liber arbitru veritabil se purifică de arbitrar! căci numai prin liberul arbitru ne putem purifica și elibera de necesitatea asimptotei indefinite a finitudinii! cît despre putere ea trebuie să rămînă un simplu mijloc, o alienare de etapă, nu un scop, puterea liberă nefiind altceva decît fie exterminarea liberă, fie delirul penitenciar al finitudinii!

Dumnezeu e entitatea ce are spiritul ca unică personalitate! finitudinea lui e deci transcendentă!

omul e însă entitatea ce are devenirea transgresivă ca unică personalitate – negația tuturor determinărilor – deci eliberarea perpetuă iar în ultimă instanță spiritualitatea fără entitate!

finitudinea e deci dușmana omului în care discerne un paradoxal concurent!

pe de altă parte, dumnezeul-spirit și omul-spirit sînt opuși ca afirmația pură și negația pură și purificatoare – se întîlnesc în neant – ca neant!

veritabila natură a proprietății nu e etică, de unde ar decurge definiția ei juridică, ci paradoxal *estetică*! bogăția nu e o colecție de funcționalități ci de inutilități! chiar noțiunea de colecție e de tip estetic – esteticul fiind funcționalizat *a posteriori* ca simbolico-religios!

tot ce e exterior e susceptibil de suprimare, fie prin distrugre, fie într-o formă atenuată, prin posesie!

a avea e deci forma atenuată a lui a nimici afirmîndu-mi astfel libertatea ca singularitate! dar dacă orice afirmare a libertății imediate ca eu nu e posibilă decît prin singularizare – afirmarea mediată a libertății nu se poate realiza decît qua cunoaștere!

prin prima operație mă circumscriu deci prin neant – fără ca limitele acestei circumscrieri să poată fi definite cu precizie – fără să pot spune deci exact unde se termină eul meu și unde începe neantul ce mă singularizează! fără să pot afirma măcar cu certitudine dacă acest neant nu sînt în fond eu însumi!

prin a doua operație, dimpotrivă, mă afirm ca infinit posibil de vreme ce nimic nu se poate opune singularității mele în extensie!

dacă prin urmare primul tip de operație mă afirmă ca prezent neantului și eventual ca neant – al doilea tip de operație mă afirmă ca prezent infinitului și eventual ca infinit!

în fond, dacă ești suficient de atent, anxietatea se dovedește o simplă senzație de care te poți destul de ușor detașa!

orice act original – admițînd că stabilirea unui asemenea act ar fi posibilă – nu poate avea alt temei decît propriul lui concept!

din păcate prima posesie exterioară nu e probabil cea a lucrurilor ci a ființelor! altfel spus, prima proprietate e *celălalt*!

trăim aici în Franța sub dictatura celei mai feroce ipocrizii – pedeapsa cu moartea a fost abolită, drept urmare, polițiștii, când îi aranjează, omoară la arestare! în special în cazurile de terorism (evident islamist) – astfel încît procesele sînt abil evitate!

pe de altă parte, teroriștii aceștia sînt identificați cu o iuțea aiuritoare – cu atît mai mult cu cît își uită în chipul cel mai oportun cărțile de identitate la locul crimei! deci, cu “colaborarea” am putea zice chiar a teroriștilor, poliția îi spotează rapid și îi ucide!

se evită astfel, cum spuneam, orice proces direct al vinovaților, orice dezvoltare suplimentară, poate jenantă pentru putere, iar vinovații, netrecuți prin proces, necondamnați, *a priori* lipsiți de drepturi sînt uciși, nu pentru că ar rezista arestării ci din principiu!

în felul acesta, ca în orice bun stat polițist, poliția ocupă toate compartimentele justiției și toate funcțiile, de la judecător la călău! iar dacă unele din aceste crime au fost puse la cale, din pricini politice, de pildă pentru a întreține un anumit climat, sau baremi favorizate printr-o neglijență scandalosă, chiar de putere, evident n-o vom afla niciodată! chiar dacă am bănuia asta! splendid!

în plus, pentru că aici sîntem în Franța, țara libertăților, nu funcționează nici măcar teoria complotului ca în retrograda Americă! supersplendid!

stratificarea mediilor, proprie muncii alienate și alienante, stratificare ce contrazice situația metafizică originală, singura cu adevărat referențială, tocmai această stratificare, deci, reprezintă mecanismul implacabil al iluziei sub formă de proprietate sau sub orice altă formă!

strălucirea insomniacă a eternității spiritului reprezintă o alienare în măsura în care spiritul însuși își uită conținutul, neantul, căruia lumina lui îi dă doar formă – exterioritate transcendentă!

neantul – o imanență mai transcendentă decît transcendența!

spiritual nu poate fi considerat decît individul al cărui suflet nu există decît ca hrană a unei idei!

excesiva concentrare a capitalurilor – ca orice exces – scoate în evidență caracterul convențional al monedei și deci poate antrena prăbușirea sistemului!

tot ce e invidie e feminin – eternul feminin e eterna invidie – după cum tot ce e gelozie e infantil! detașarea doar e masculină!

orice posesie comportă un moment original vid și o decepție vidă! sau de nu doi ocupă același unu!

palidul, spectralul sînt tenebra luminii!

dacă sînt predeterminat nu sînt liber decît să mă smulg din predeterminare!

într-o perspectivă creaționistă singura libertate este revolta și, în general, transgresiunea! însă transgresiunea mea proprie, nu cea care se supune unui cod și el predeterminat!

tenebra vine de la răsărit! sau mai exact, iluzia!

nu există proprietate a lui Dumnezeu asupra oamenilor pentru că nu poate exista un drept al unei persoane asupra alteia! cu atît mai mult, al unei persoane cu existența problematică asupra altor persoane cu existența dilematică!

religia e sclavagistă!

credința nu fundează dreptul deci dogmele religiei sînt facultative!

o libertate de expresie ordonată – “cu voie de la poliție” – încetează să mai fie o libertate de expresie!

banul e o substanță structural convențională deci bazată pe alienare – pentru care alienarea reprezintă unicul mod de funcționare!

banul reprezintă deci o structură a cărei substanță și funcție sînt constituite exclusiv de alienare și care transformă mecanismul economic într-un pur mecanism al alienării!

această situație fiind structurală, nu depinde de sistemul politic!

de fapt, banul instalează alienarea ca structură unică de funcționare a finitudinii umane – și-n cele din urmă ca *obsesie*! prin el are loc, simultan dar non-concomitent, polarizarea și organizarea violenței!

dimpotrivă, structurile pure sînt singularitățile (estetice, filosofice, științifice, în genere intelectuale sau obiectale, exclusiv inteligibile ori mediat sensibile) destinate să producă și să reproducă prin emoție sau înțelegere perplexitatea contemplativă ce se găsește la originea umanizării!

din acest pdv structurile pure sînt niște funcții originare care confruntă făptura, în speță individul uman, cu propria ei singularitate – izolînd-o de toate mecanismele subzistenței ei proprii ca făptură scufundată în finitudine!

singularitatea constituie deci centrul pur al alienărilor utilitar divergente – unicul punct unde individul își pierde temporar finitudinea sau se întrevește dincolo de ea! cît despre mistică, ea e singularitatea fără suport!

opinia publică e de două feluri : acceptată sau respinsă!

opinia publică acceptată e o formă de propagandă – opinia publică respinsă e o formă de revoltă!

într-un sens, religia divinizează inconștientul ceea ce e mai puțin opus științei decît s-ar crede, de vreme ce aceasta vorbește de “big bang” pentru a defini o formă incertă de cosmogonie și de “axa răului” pentru a se referi la o structură guvernată probabil de principii fizice necunoscute! or diabolizarea necunoscutului ca și divinizarea lui sînt echivalente și avem în ambele cazuri de-a face cu un pur fetișism științific!

de altfel, noile descoperiri, oricît de obscure încă, verifică imposibilitatea așa-zisei explozii originare – mai degrabă decît de big-bang ar trebui prin urmare să vorbim de *big-beginning*!

jurămîntul reprezintă una din numeroasele interacțiuni ale culturii cu civilizația!

restrîngerea libertăților individuale, oricare ar fi pretextul, reprezintă dincolo de aspectul odios al chestiunii, recunoașterea implicită a eșecului diverselor modele de putere totalitară în acțiune!

actuala inflație a obiectalului, acest diluviu al reificării, reprezintă măsura exactă a dezumanizării generale!

ordinea e haosul reificării voințelor și prin ea teleologia umanului e complet abolită!

căci în fond ordinea nu e altceva decât “raționalizarea” instinctului de conservare redus la cea mai simplă expresie – lucrul!

indivizii se transformă astfel în niște cărămizi ce nu construiesc nimic! iar “societatea” se afirmă ca un sistem al excluderii reciproce! turnul din babel – acest turn al deconstruirii umanului – e un perfect exemplu! astfel, Dumnezeu e arhitectul sau eventual constructorul alienării noastre!

interșanjabil cu robotul – în parte și prin clonare ce introduce umanul în logica mecanicii productive – omul își devine sieși inutil!

prin reificare, adică prin robot, puterea, adică performanța, se substituie complet libertății!

or omul veritabil e un producător de libertate, nu de lucruri!

Statul e cel mai violent partener – vectorial și structural opus libertății individuale și libertății în genere ca pur concept non-cosmetic!

Statul, oricare i-ar fi forma, reprezintă o stază politică, o formă fixă și statică bazată pe conservare și, ca atare, structural opusă poporului ce nu există cu adevărat decât ca element vectorial al dinamicii istorice!

e deci firesc ca staza statală și metastazele intereselor adiacente să intre în conflict radical cu dinamica istorică reprezentată de popor: de unde revoluțiile, totdeauna juridic ilegale și totdeauna istoric legitime!

sincronia și diacronia sînt istoric contradictorii!

filosofia dă de altfel formă sistemică acestei legitimități, în vreme ce poezia, literatura în genere, toate formele logosului artistic îi exprimă energia!

orice formă de continuitate identitară sau domenială (proprietate, țară etc.) se bazează pe continuitatea memoriei!

nu putem fi, nu putem poseda uitînd!

ce se întîmplă însă cînd toate mijloacele sînt acumulate în sfera unei alienări radicale ce lasă-n jur o lume devastată... în astfel de cazuri, caracterul convențional al mijloacelor iese la iveală și forța se separă de societate!

revoluția e un act de *titanism colectiv*!

o lume fără spirit e o lume de fantome – lipsită de consistență!

falsificarea unui proces electoral național echivalează cu o dublă înaltă trădare: atît față de forma instituțională a Statului și a legitimității ei cît și, mai ales, față de poporul însuși căruia îi e înstrăinată voința!

orice formă de dictatură și orice formă de război neprovocat reprezintă, indiferent de jocul îndreptățirilor, o crimă împotriva umanității! și asta nu doar prin act dar, în primul rînd, în principiul însuși!

în ultimă instanță, proprietatea e putere, nu drept, căci puterea își poate fabrica oricînd o legitimitate la care dreptul nu poate rezista!

rezultă de aici că separarea puterilor e o ficțiune, singura putere efectivă fiind cea executivă! rezultă de asemenea, că orice putere e despotică, oricare i-ar fi eticheta!

orice Stat e în practică un proprietar de sclavi!

toate celelalte definiții sociale sînt variabile garantate sau suprimate de această unică constantă!

cauza formală – Statul; cauza materială – Țara + Poporul; cauza eficientă – regimul, axat mai mult sau mai puțin pe executiv; cauza finală – oricît ar părea de paradoxal – Omul!

unicul adversar veritabil al Statului nu este prin urmare societatea, simplu lanț de variabile, ci Omul însuși!

desigur Statul ca proprietar absolut în opoziție cu Omul rămîne un proprietar abstract!

e ceea ce permite diverselor grupuri totdeauna ilegitime (în fond, de sclavi, chiar dacă se definesc ca elite) să-și exercite arbitrarul prin controlarea abuzivă a Statului abstract! este ceea ce va permite variabilei tehnologice să tindă a prelua controlul prin intermediul unor abuzuri similare ce nu exprimă de fapt decît o abisală depresiune a umanului, a individului uman ca individ uman! și chiar ca structură : IA!

iată ce legitimează revoluțiile, transformîndu-le chiar în veritabile datorii sociale!

nici un sclav nu e îndreptățit să oprime alți sclavi și nici un sclav nu e Statul!

tot așa cum nici un ins nu e nemijlocit Omul în sine!

Statul fiind un absolut, baremi conceptual, nici un relativ nu e îndreptățit a controla absolutul!

numai Omul în sine poate controla Statul în sine – ba chiar poate *să fie* Statul căruia totuși i se opune ca model – căci în sine și pentru sine Omul e absolut liber pe cînd Statul e chiar principiul lipsei de libertate!

iată de ce, la nivelul indivizilor, Statul poate fi doar gîndit și contemplat dar nu controlat, exercitarea legitimă a puterii fiind exclusiv filosofică!

orice altă perspectivă substituie politicul printr-o religie ce nu-și spune numele! divinizînd implicit orice controlor abuziv al Statului abstract!

oricine intră voluntar în jocul de-a puterea își abandonează tot atît de voluntar libertatea principială, devenind un sclav prin opțiune proprie!

repulsia lui Nietzsche pentru *Parsifal*-ul lui Wagner nu se explică doar prin rațiuni tematico-religioase, cum pare să-și închipuie filosoful (Tannhäuser și Lohengrin sînt mult mai “creștine” decît Parsifal) ci strict muzicale! paradoxul constînd în faptul că odată cu *Parsifal*, Wagner descoperă post-wagnerismul, intrînd, ca să zicem așa, în propria-i posteritate muzicală – e ceea ce se întîmplă în alt plan și cu Beethoven, de pildă!

fotografiile lui maioreșcu și personajele balzaciene: de tinerețe – Rastignac; de maturitate – de Marsay (Georges Brummel); de bătrînețe – un Vautrin dezabuzat, *en fin de carrière*!

mania asta a creierelor cu perucă de-a bagateliza abisalul! tăceți dracului! nasuri de sticlă ce v-ați agățat pe voi înșivă în chip de decorații!

le marbre macabre

dragostea ca disociere asociată – o stare patologică, profund contradictorie...

este posibil un concept pur – liber de orice asociere?... un concept absolut vid mai este oare un concept?... dimpotrivă, o idee pură nu implică o intuiție sublimabilă?... neantul pur, sustras

oricărei fantome de devenire, e conținutul conceptului pur al spiritului – mitic, acest concept pur al spiritului e reprezentat prin “graal”!

pentru Kant, omul trebuie să fie un fel de robot moral, ceea ce-i absurd! de fapt, Kant *nu* s-a trezit din somnul lui dogmatic!

oricare ar fi scopul determinat al unei acțiuni, prin el transpare sinele propriu! poate pentru că sinele este singurul nostru veritabil scop!

eul și nemurirea sînt incompatibile!

Carnet de idei XXIX

dacă *perfectiunea proprie* ca scop și *fericirea celuilalt* ca datorie sînt ambele două reprezentări utopice iraționale – căci ce înseamnă “perfectiunea” unei ființe umane și mai ales “fericirea” – cea dintîi e legitimă în măsura în care e firesc să tind spre propria mea ameliorare, pe cînd cea din urmă e absurdă, de vreme ce nu pot realiza o necunoscută, la care eu însumi nu îndrăznesc să aspir, pentru o altă persoană, oricine ar fi ea!

pot, dimpotrivă, în cadrul segmental al ameliorării de sine, să mă strădui să nu comit răul, să nu provoc deci celuilalt, pe cît îmi stă în puteri, vreo pagubă morală sau materială!

perfectiunea e indisociabilă de fericire și a o atinge pe cea dintîi înseamnă a o obține pe cea din urmă!

e o imensă și foarte toxică pretenție în fantasma fericirii celorlalți – a nu-i neferici deja n-ar fi așa de rău!

libertatea practică e ce mai rămîne cînd ai sacrificat totul constrîngerii morale și legale! nu mare lucru, de fapt!

conștiința morală, spiritualitatea, intelectul ca organ al ideilor cu tot ce depinde de ele țin de ceea ce am putea numi o estetică a ființei! însăși devenirea umană a omului, acest artefact al contemplației, ține de această dimensiune estetică ce cuprinde și depășește estetica în genere definită astfel, bazată pe înțelegerea obiectului artistic și a categoriilor și structurilor frumosului!

or, această estetică a ființei reflectă nu devenirea empirică ci exclusiv transcendența – reprezintă deci felul în care transcendența se manifestă în noi și prin noi, dimensiunea nemijlocit divină a omului!

făptura în care această dimensiune estetică a ființei ar atinge un grad extrem de puritate revelînd astfel chiar și empiric contradicția dintre transcendentalul, paradoxal încorporat, și imanența ambiantală nu poate fi definită altfel decît prin numele simbolic de “înger exterminator”! în fond, singurul mîntuitor posibil!

oricît am trata cu mefiență eul ca pe-un obstacol impur al spiritualului, eul rămîne pentru individ un ghid și ca o piatră de încercare a certitudinii – un element criterial cînd utilizat cu înțelepciune care conține ca pe un sâmbure prețios sinele însuși!

problema într-un plan structural, non-contingent, a recompensei nu stă în vreun defect etic pe care ar comporta-o, nici în constrîngerea vreunei legislații morale, ci în faptul simplu că ontologic vorbind nu putem adăuga nimic ființei noastre, tot așa cum nu putem pretinde 4 brațe fără a fi Vișnu ori 11 degete fără un anume grad de monstruozitate!

omul e țelul omului!

nici un bioconcept nu tinde la altceva decît la propria lui împlinire!

e un drum smuls, drumul meu!

vectorul transgresiunii implică motorul contradicției la baza teleologiei umane!

ființa veritabilă e conștiința – tot ce e supus reificării într-un fel sau altul cade în neființă!

din păcate, minciuna e tot atît de întreţesută cu viaţa pe cît iluzia cu existenţa – iată de ce singurul model al perfecţiunii pentru om este neantul!

degradarea umanităţii a ajuns atît de profundă încît adesea te vezi nevoit să foloseşti, pentru a apăra virtutea şi tot ce i se apropie astuţii logice şi subtilităţi comparabile cu cele ce erau utilizate uneori, altădată, pentru a deculpabiliza oarecum viciul!

minciuna reifică pentru că prin minciună nimic nu mai are valoare ci totul are preţ!

de altfel, prin minciună insul nu-şi aboleşte numai fiinţa, reducînd-o la un simplu miraj dar, poate mai grav încă, se privează pînă şi de posibilitatea oricărei propoziţii determinate şi deci de posibilitatea fie şi a celui mai vag gînd! atît de grave sînt paradoxurile cognitive pe care le generează minciuna!

prin minciună nu poţi să ştii decît tot ce nu ştii, fără să înţelegi nici ce ştii, nici ce nu ştii!

minciuna interioară nu înseamnă altceva decît o *sinucidere a conştiinţei*!

în fond, Kant are dreptate implicînd că a transforma credinţa în pariu, precum Pascal, e mult mai grav şi mai nociv decît necredinţa (admiţînd că necredinţa ar fi nocivă etic, ceea ce nu e demonstrat)

necredinţa ca act de veracitate internă e net preferabilă credinţei ca pariu, care e curată batjocură!

dar dacă a paria pe Dumnezeu e culpabil, ce înseamnă a paria pe om! ca Dumnezeu cu Satan în Cartea lui Iov! lamentabil exemplu!

sufletul meu e ars de suferinţă – de fierul încins al neadevărurilor cu care a fost confruntat şi pe care a fost nevoit să le suporte! dar nu de al neadevărurilor lui!

femeia e un instrument de tortură pentru om! instrumentul-torţionar!

singurul aspect pozitiv al cauterizării prin suferinţă a sufletului constă în detaşare, într-atît infernul constant al celui alt te constrînge să te dezinteresezi de actele şi mobilurile lui!

valoarea unei fiinţe nu e o valoare de obiect (preţ) ci o valoare de concept!

instituţionalizarea conştiinţei – sub forma unui tribunal interior de exemplu – e un pas important şi grav pe calea reificării şi alienării!

schizofrenia, în toate operaţiile ei morale, auto-judicative, se vădeşte cu necesitate schizofrenă, însă cum în acest caz nu avem de-a face cu o dedublare ci, dimpotrivă, cu o unificare superioară a conştiinţei, putem vorbi de *monoschizofrenia conştiinţei morale*!

de fapt, obiectul judecăţii conştiinţei instituţionalizate e *libertatea individuală* (liberul arbitru) a cărei origine mitică reapare sistematic ca reamintire a interdicţiei călcate, a cenzurii transgresate prin care omul a ieşit din animalitate!

de altfel, veritabilul “păcat” al omului nu constă în această ieşire din animalitate ci în caracterul ei incomplet, mai exact în ratarea intrării complementare în divinitate sau, şi mai precis, în ratarea recuperării condiţiei spirituale a omului!

pînă la urmă, coercitivul Kant suprimă distincţia dintre exterior şi interior, dintre justiţie şi morală pe care o susţinuse iniţial, realizînd un perfect triumf al coercitivului, ba chiar făcînd din libertate esenţa coercitivului!

cunoașterea de sine nu se rezumă la cunoașterea morală, ci merge mult mai departe – pînă la cea mai profundă esență metafizică și metapsihică! pe scurt, nu se oprește la cunoașterea eului ci tinde spre și realizează cunoașterea numenală a sinelui! omul în sine! căci lucrul în sine cade prin scurtcircuitarea reciprocă a fenomenalului și numenalului! conceptul de lucru în sine e prin urmare o aberație! lucrul e prin definiție fenomen!

lucrul în sine e mai mult o enigmă a sfînxului decît o formă de adevăr – o formă conceptuală autentică – iar privite cu atenție cunoașterea de sine și lucrul în sine (un compromis al metafizicii cu empirismul!) se resping reciproc!

putem oare spune lucrului: “cunoaște-te pe tine însuși”? dimpotrivă, cunoașterea de sine ca *nekyia* e o idee excelentă, ce subliniază însă și mai mult imposibilitatea “lucrului în sine”!

există în *respect* un element de repulsie!

lucrul în sine e un oximoron!

culturi de umanitate – plantații de virtuți – recolte de recunoștință de pe ogoare acoperite de vecii de rod

e oare sentimentul unitatea de măsură a umanului? sau conștiința pură? cunoașterea sau emoția? sensibilul sau inteligibilul?

ura, cu consecința ei extremă, crima, reprezintă forma cea mai imediată prin care individul înțelege să-și afirme libertatea față de prezența constrîngătoare a celuilalt! căci orice celălalt, perceput ca atare, e pentru ins o surpriză neplăcută și un rival! ba poate chiar o impostură!

nevoia de solitudine ca temei primordial al libertății nu e în sine nici viciu, nici virtute, ci constituie doar proiecția psihologică a relației metafizice cu sine însuși!

doar traducerea acestei nevoi în violență (eliminarea celuilalt) e, prin urmare, culpabilă, probînd în plus ignoranța actantului!

să sezisezi contradicțiile nu înseamnă să le rezolvi!

rațiunea kantiană – poate rațiunea în genere – pare mult mai aproape de *voință* decît de *intelect*!

tot astfel, principiile ajung să semene tot mai mult cu niște prejudecăți bine înrădăcinate și, în ultimă instanță, cu niște *obsesii*!

pe de altă parte, putem spune că la Kant morala ia locul religiei, devenind un fel de religie laică cu veleități de știință, fără a deveni totuși, de pildă, psihologie ci bazîndu-se ca și religia pe dogmă!

acest zid al inocenței e mai degrabă un zid al anxietății

există probabil în noi o voință obscură ce nu se identifică integral cu inconștientul dar care scapă memoriei conștiente – o zonă neagră a structurii noastre individuale!

curioasă idee aceea a unei *gimnastici etice*

așa-zisa eliberare a femeii nu conține în ultimă instanță – și dincolo de euforia ei retorică – ideea libertății, cu atît mai puțin pe aceea a egalității în drepturi și, la o privire mai atentă, nici măcar pe aceea a superiorității (căci pînă unde ar putea merge o asemenea superioritate

nesățioasă) ci exclusiv ideea răzbunării și crimei adică, în fond, *ideea solitudinii* de la care a pornit totul!

în contextul dreptului convențional nu există inocență certă, în contextul “dreptului” abuziv (totalitar) nu există inocență deloc, ba chiar inocența devine o crimă!

raportul la concept nu e echivalent cu un raport la ființă (D-zeu) – legea e celălalt, dar atunci, legea e infernul (*l'enfer c'est les autres*)

dacă a avea doar drepturi, dar nu datorii ar defini situația lui D-zeu, atunci situația inversă (doar datorii, fără drepturi – 0 drepturi) ar defini-o oare pe cea a Diavolului (opusul logic)? sau lucrurile stau exact invers!?

noi înșine sîntem zeii sau mai degrabă zeii sînt produsul amneziei noastre... zeul e un decalaj al uitării – față de ce? uitare a ce? – iată problema!

inocența e libertatea care omoară puterea!

intuiția e deja sinteză a multiplului – sinteză a unui multiplu presenzorial, sau poate, în cazul iluziei, a unui multiplu *pus* de sinteza intuiției

iar dacă obiectul pur al intuiției e spațiu-timpul – eventual un spațiu-timp *locuit* de persistența multiplului sintetizat – atunci cu atît mai mult spațiu-timpul se impune ca o plăsmuire a intuiției!

există o determinare net *subiectivă* în reprezentarea fizicală a *axei răului* – și, în fond, de ce o fizică necunoscută ar aparține răului, de ce “fizica răului” ar trebui calificată qua subiect?!

pe de altă parte, categoriile înțelegerii ne reprezintă prea mult pe noi cu limitările noastre pentru a putea fi considerate altceva decît niște plăsmuiri...

sinele lucrului ca atare e o aberație; sinele lucrului nu e sinele lucrului ci e sinele nostru pe care-l cunoaștem plecînd de la sine, adică ne cunoaștem pe noi înșine – căci *cunoașterea obiectivă* e referitoare *la intuiție*, dar *cunoașterea sinetivă e prin intuiție*!

liberul arbitru (structural) trebuie să ucidă liberul arbitru (circumstanțial) pentru a fi liber!

lucrul în sine nu poate fi cunoscut pentru simplul motiv că lucrurile nu au sine!

cunoașterea dincolo de fenomen a lucrului e deconstructivă – privat de sinteza intuiției lucrul se întoarce logic la multiplul indeterminat, fizic, la structura lui atomică și subatomică

o doctrină – fie ea religie sau altceva – nu poate pretinde a avea o bază teoretică oarecare cît timp nu poate pleca de la altceva decît de la o simplă narațiune!

o poveste – în sine de altfel neverificabilă – nu poate constitui un temei teoretic, fundamentarea vreunui adevăr! iar absurdul nu poate nici el constitui criteriul adevărului – chiar dacă admitem că adevărul se poate manifesta în forme teoretic paradoxale!

o lume în care dinamica așa-zisei evoluții depinde de dezvoltarea agresivității și de organizarea ei nu poate fi decît o lume hărăzită din start dezastrului!

substituirea alianței (iudaism) prin promisiune (creștinism) pune o problemă fundamentală: căci dacă prin alianță co-prezența divinului aliat e indiscutabilă – altfel alianța e vidă –, prin promisiune ea nu e nici permanentă (de vreme ce vizează mai ales sfîrșitul timpurilor și escatologia) și nici măcar certă! căci subzistența în sine a divinului e absolut evidentă, pe cînd

subzistența ca divin a unui om mort de două mii de ani și (eventual) reînviat e un simplu act de credință justificat exclusiv prin absurd – căci absurdul e dogma! ceea ce de fapt înseamnă că în creștinism ne asistăm singuri, părăsiți de divinul la care-am renunțat și însoțiți doar de simpla noastră, de absurda noastră credință! sau în caz contrar, de disperare! invers, disperarea noastră e certă – certissimă – pe când martorul alianței e o carte fără autor, o carte care pretinde că s-a scris singură! o carte cu care, eventual, ne-am aliat! cercul perfect al incertitudinii garantat de disperare!

în fond, în ce ar putea avea autentic, creștinismul e o școală a singurătății – mai ales dacă înțelegi că singurul mîntuitor pe care-l poți aștepta *ești tu!* de altfel, isus pe cruce nu e mai degrabă un model al disperării decît al speranței? tot tu, tot tu...

fluviile razelor își urcă șoapta spre soare – mă aștept cu friguri de vis în fierbinte...

dezgustul indiferenței – conștiința rece

divinul nu e doar o funcție infinită ci o funcție în care finitul și infinitul se combină liber printr-o voință liberă!

existența însăși a unei voințe divine implică principiul acestei libere combinări dintre finit și infinit!

în lume, realitatea camuflează iluzia, conceptele binelui camuflează practica nețărnută și nestingerită a răului, în vreme ce răul însuși, cea mai convingătoare determinare psihică, camuflează neantul subiacent!

dacă difizismul este structural atunci Dumnezeu este *a priori* ori devine *a posteriori* om, după cum omul este *a priori* sau devine *a posteriori* Dumnezeu! dimpotrivă, dacă difizismul este circumstanțial, atunci e ireal și ca atare, inutil! Dumnezeu apare însă ca principiul iluziei (*māyā*), transformarea lui x în y sau a lui y în x adevărindu-se ca fantasmatică! cît despre om, acesta se manifestă exclusiv ca structură manipulată!

pentru a realiza o “revoluție coperniciană” în plan moral trebuie să poți identifica indiciul de eroare al omului – or, indiciul de eroare al omului, ce-i contrazice și alienează libertatea, e chiar lumea! a cunoaște lumea reprezintă deci o asimptotă cognitivă fără efect etic și mai ales fără efect în planul libertății autentice a omului! cu alte cuvinte, pentru a realiza o “revoluție coperniciană” etică trebuie să cunoști lumea exclusiv ca să te desparți de ea!

pentru a se manifesta prin revoluție, libertatea ia cu necesitate forma puterii și ca atare se alienează, alienare agravată de impresia de libertate pe care o are în asemenea condiții puterea însăși! iată de ce revoluția nu poate oferi libertății decît un soi de extaz efemer și nimic altceva, în afară, bineînțeles, de un anume grad, la drept vorbind foarte important, de război socială (și personală)! însă cum revoluția antrenată de putere nu poate niciodată să se oprească, războiul social se va preschimba foarte rapid în opresiune generalizată!

extazul efemer de care am vorbit mai sus, produs și de un mare incendiu, de pildă, decurge din senzația furtivă a eliberării de lume, singurul eveniment cu adevărat eliberator, și anume de lumea ca coșmar! distrugerea reprezentînd în acest caz, un substitut al trezirii spirituale!

natura – pură necesitate – și libertatea (pur spirit) sînt contradictorii și total incompatibile!

problema progresului moral “clasic” constă în faptul că pentru a fi realizat, progresul popoarelor trebuie să treacă în chip necesar prin progresul statelor, în sine imposibil! căci

nimic nu poate învinge, cu atît mai puțin corecta, perversitatea organizată a guvernanților și a așa-ziselor “elite”! iar pe de altă parte, puterea ca libertate alienată nu poate fi supusă nici unei corectări! chiar distrugerea nu înlătură decît indivizii, nu principiul!

lume infamă, cimitir al tuturor utopiilor!

nisipul fluieră prin iarbă – doarme cu aur pe verde

(despre Preda) trăsăturile feței parcă au fugit, parcă s-au scurs, lichefiate de o explozie atomică...

din ce bolgii, din ce mlaștini ale infernului a ieșit toată aceasta scursură de ură?!

securitatea ? ce-i aia ? monștri ? nu, ci oroarea fără cuvinte zămislită de spuma cea mai neagră, cea mai bestială, cea mai imondă a acestui pămînt!

în fața acestei neimagini lacrimile nu curg ci se coc asemeni unor abcese!

semiotica devine o “fizică” – efectul, semn, fenomenul, un act cognitiv în transparența căruia se întrevede un sens necesar! sau poate un non-sens, și mai constrîngător încă!

spațiul sau hiperspațiul poate fi întrevăzut ca o simultaneitate non-concomitentă a tuturor fibrelor temporale – ca o totalizare în paradigmă a identicului!

orice imperialism începe ca mini-totalitarism – debutează prin aservirea propriei populații, proces care anunță și pregătește aservirea altora! și totuși, imperialismul și totalitarismul, deși se completează și adesea converg, sînt structural diferite!

crucea ca sinteză de diereză și sinereză

paralelele sînt două sau mai multe segmente de dreaptă a căror întîlnire nu poate fi empiric constatată, iar a căror fuziune la infinit e geometric imposibilă, deși poate fi transcendental concepută ca aspect al unei identități *a priori*!

metapsihica totalitarismului

dacă timpul reprezintă a 4-a dimensiune, putem spune că imaginarul o constituie pe a 5-a! or, timpul însuși nu poate ajunge să *constituie* dimensiunea pe care o reprezintă decît spațializat de imaginar!

există deci o solidaritate constitutivă între modurile temporale ale imaginarului și posibilitatea dimensională a timpului!

e de altfel probabil că a 5-a dimensiune (imaginarul) înfășoară mai multe dimensiuni potențiale, că reprezintă, cu alte cuvinte, un *pachet dimensional*!

banalitatea răului ? desigur! dar mai profund, banalul ca germene al răului, de nu cumva ca humus! căci dacă răul e banal – *banalul e răul*!

hotărît, privită prin fațetele tuturor scenariilor și prin multiplicitatea supliciilor, asasinarea lui Marin Preda începe s-o amintească pe cea a lui Rasputin – și el, otrăvit, înjunghiat, împușcat, ba chiar și înecat în cele din urmă...

la Isus crușarea ia forma compromisului ba chiar a ipocriziei cumva tiranice! altă poveste poliedrică, cu scenarii și fațete multiple!

Carnet de idei XXX

am un moment spălat! în vidul căruia mă pot odihni!

la diversele forme de corupție activă se adaugă forma cea mai inezisabilă: corupția prin indiferență!

corupția prin resemnare (dezgust, durere) e singura oarecum scuizabilă, dar nu pe deplin!

nevoia de celălalt măsoară deficiența din tine!

banalitatea răului în totalitarism pentru o conștiință de tipul lui Hanna Arendt – constatul unei distanțe morale – reprezintă, în realitate, o regulă de funcționare indispensabilă; un totalitarism “demonic” dimpotrivă, s-ar dovedi non-funcțional din cauza competiției permanente dintre “demoni”!

cenzura e o refulare politică ce nu poate antrena decât fenomene psiho-politice morbide!

finitudinea umană e rigidă, însă nu rigidă ca o cutie ci rigidă ca o sămânță!

iată de ce imaginarul trebuie înțeles ca o explorare a limitei, a finitudinii, mereu dincolo de ea însăși – a finitudinii în permanentă stare de transcendere!

imaginația e pluta pe care sămânța umană nu și-o poate închipui, deși-i trăiește mereu uimirea fără sfârșit a creșterii!

în orice gest sînt cuprinse toate cele 4 cauze aristotelice – însă imaginarul e dincolo de gest!

imaginarul e o dublă creștere a finitudinii – o creștere a mirării prin dorință și a dorinței prin mirare; cu alte cuvinte, imaginarul e de natura anamnezei guvernate de *thauma* – însă o anamneză incompletă și difuză, în care inteligibilul se amestecă indefinit cu sensibilul, conștiința cu inconștientul, anamneza purtînd în suspensie elemente difuze de intelect, mental și senzorial dispersate în eu!

redundanța e o variabilă ce nu poate fi sezisată decât în eternitate – căci în eternitate chiar și solitudinile năpîrlesc

chiar și solitudinea se separă de sine într-o metasolitudine!

identitatea e o valoare ce nu se diferențiază decât în eternitate, printr-o metaidentitate!

căci în eternitate – acest revelator – chiar și identitățile năpîrlesc!

o incertitudine x circumscrisă de anumiți parametri – dar “electron liber” în plan pozițional și direcțional – poate fi oarecum definită ca o ubicuitate limitată sau încadrată! altfel spus, totalitatea pozițiilor distinct indeterminate și indeterminabile ale incertitudinii pot fi considerate global ca simultaneități non-concomitente și deci ca non-concomitențe simultane practic în undă continuă!

simultaneitatea non-concomitentă a incertitudinii *a priori* parametrate ca totalitate reprezintă deci valoarea ei de coardă! “dimensiunile” corzii depinzînd exclusiv de valoarea parametrajului *a priori* ce încadrează sau circumscrie incertitudinea!

putem imagina o valoare cognitivă a unei simultaneități non-concomitente? finitudinea relativă contrariază valoarea dar favorizează posibilitatea unei asemenea imagini!

în decon condiționarea absolută a neantului regăsim dinamica cognitivă deja descrisă aiurea și corzile ei infinite emergent disparente și disparent emergente! regăsim deci simultaneitățile non-concomitente pure!

ne apropiem treptat de noi înșine prin jocuri euristice din ce în ce mai libere!

suferința adevărului în lumea de minciună e fără sfârșit!

din perspectiva transparenței *vidul e lucrul în sine!*

spațiul și timpul sînt intuiții ale unui imaginar *a priori* – într-un sens, timpul, mai abstract decît devenirea, mai puțin metafizic decît destinul, e o universalizare fenomenologică a mișcării!

socialul, nu doar statul – excrescența lui totalitară (ocultă sau manifestă) – e de natura opresiunii!

cauzalitatea narațiunii – fotismul anabazic – transcendență și transparență

± dubla lectură psiho-fenomenologică

bipedia ca determinare psiho-mentală sau chiar incipient *intelectuală* pare mult mai legată de *contemplarea* sau pur și simplu *descoperirea* spectacolului lumii decît de observarea mediului!

există o dimensiune hypno-onirică a digestiei?

ce comportament sexual ar adopta o inteligență artificială? probabil de tip arahneid-feminin

substanța e limitare intrinsecă, ceea ce înseamnă că orice “coardă” infinită nu poate fi decît insubstanțială – deci orice emergență a infinitului nu poate fi decît simultan non-concomitentă cu contrariul ei și nu poate “avea loc” decît în neant!

infinitul și neantul sînt idei indisociabile! infinitul constituind cumva “temporalitatea” neantului, neantul “spațialitatea” infinitului!

structura e mai mult dezvăluire a valorii de contur decît valoarea de contur însăși!

în fond, dinamismul mitic – ce l-ar separa de constelația simbolică fixă – e iluzoriu

păianjenul e un rezumat simbolic al haosului – o monogramă a lui

în vis sîntem cognitiv doar parțial prezenți ceea ce explică importanța sentimentului simbolic!

de fapt, imprezența noastră cognitivă, relativ vorbind – sau mai exact prezența noastră cognitivă diminuată – explică dominanta emoțional simbolică a visului, ca și caracterul lui “critic”!

căci visul în genere ne dezaprobă ca o femeie ce ne-ar acuza de “răceală”!

or, sentimentul, observația mi-e mai veche, e un fel de idee incompletă, după cum simbolul, în plan cognitiv, e un complex “înfășurat” care necesită pentru a se desfășura și a-și dezvălui interesul, “injecția” hermeneutică!

conceptul e unul din rezultatele acestei interacțiuni dintre simbol și idee – una din metamorfozele sau mutațiile simbolului!

astfel visul ne critică acerb cu sentimentele – anxietatea coșmarului, “batjocura” onirică frecventă – și ne asediază cu simbolurile!

două dimensiuni emoționale extreme domină planul oniric: depresiunea și anxietatea coșmardescă!

hăituiți de ferocitatea neînțelegerii, adică de destin, în cea din urmă – ne vedem confrunțați, în cea dintâi, cu un ermetism simbolic ce ne învecinează cu sinele și ni-l dezvăluie ca inaccesibil! în somnul iluziei, solitudinea e un fel de insomnie!

mlaștina și umbra – în special umbra pădurilor

Œdip nu e doar un dublet al tatălui ce tinde să i se substituie ci în varianta sa clasică a opoziției anxiogene față de tată, compensată de incest – paradoxal, avem de-a face cu un Œdip “feminin”!

Œdipul “masculin” resimte repulsie anxiogenă față de *mamă*, tatăl fiindu-i indiferent sau chiar captînd o doză importantă de afecțiune, ostilitatea eventuală fiind circumstanțială, nu structurală!

lui Œdip însuși, complexul nu i se aplică, pentru că pentru el, prin situație, paricidul și incestul sînt doar factuale, fără nici o incidență psihologică posibilă!

putem totuși presupune că Œdip ar aparține tipului masculin al complexului, dacă vedem în Sfinxă un arhetip al maternității ostile – realizarea complexului la Œdip poate fi considerată eventual ca exclusiv arhetipal-paradigmatică, fără nici o dezvoltare sintagmatică posibilă în afara unei factualități goale!

tezaurile nu sînt bogății exterioare ci simboluri interioare!

gheme și noduri de imagini gravitează în jurul neantului

labirinturi de imaginar

transfizica e într-un permanent raport de comunicare cu metafizica

odată cu t. rel. și t. qua. s-a trecut din fizică în transfizică – însă transfizica nu poate exista fără metafizică

masele de imaginar desfășurate = energia imaginativă – dar orice formă de imaginar comportă, pe lîngă negativul subiacent, o implicație subiectivă

transfizica transcende bariera subiect / obiect – o transcende fără s-o abolească

clipa prea frumoasă a lui Faust nu e clipa acțiunii – individuale sau colective – ci clipa utopică dorința ca extensie a voinței, dincolo și în afară de sfera sinelui, poartă în ea netemeinicia și prăbușirea – catastrofa

imaginarul poartă rădăcina negativului ce-l propulsează și-l destramă

realitatea e veleitarismul iluziei ce nu se pretinde veridică – nimic nu detestă mai mult iluzia decît adevărul – ci reală

de unde ridicolul ei dogmatism, aroganța ei rigiditate

principiul de indeterminare presupune o conștiință externă observatoare – în neant sau în orice raport cu neantul o astfel de conștiință externă nu poate exista – deci în neant sau în raport cu neantul principiul de indeterminare ar trebui să fie imposibil

pentru ca principiu de indeterminare să poată fi imaginat, trebuie să admitem atunci un p. d. i. în sine și pentru sine, în funcție de o conștiință internă, simultan dar non-concomitent observatoare și observată!

acest principiu de indeterminare în sine și pentru sine al conștiinței interne dă seama de ce am mai numit dinamica cognitivă a neantului! dinamica aceasta emergent-supresivă / supresiv-emergentă poate fi imaginată ca vibratorie – cu condiția să imaginăm vibrații infinite înfinit direcționate și infinite dimensionale – infinite supresive și infinite recurente! pe scurt, niște propoziții infinite – semantic auto-supresive și auto-regenerative și semiotic auto-regenerative și auto-supresive! căci teleologia conștiinței în neant e dominată de sens!

chiar și banala teorie a corzilor, cu iluziile ei matematice cu tot, nu poate fi închisă în cutiuța celor 4 dimensiuni ci are nevoie de o stare pre BB! dacă de BB se poate vorbi! cel mult teoria corzilor – ca și găurile negre de altminteri – pot lega “starea cosmică” de haloul a ceea ce debordează și eventual o precede!

BB e un simplu decupaj!

Bayreuth – de ce n-ar fi precedat festivalul wagnerian de 4 zile în care să se joace, de pildă, integrala Faustului lui Goethe?!

e curios cum eternul dorlotează efemerul

o platoșă de decorații mai ridiculă decât a unui mareșal sovietic și o perucă bine pieptănată – iată tot ce a mai rămas din Nicolae Manolescu!

sînt poteca solitară a spiritului... zîmbetul cam acru al neantului...

este oare corect să spunem că universul nostru are 4D? nu ar fi oare mai exact să-l definim dimensional printr-un număr complex:

$3 + i$?

dar poate că lucrurile ar putea fi împinse ipotetic mai departe: universul matematic al “corzilor” ar avea 26D – al supercorzilor, 10D – dar n-am putea imagina niște “umbre” ale corzilor, respectiv ale supercorzilor pentru universul nostru conceput ca umbra unui univers cu 26 D, respectiv 10 D? umbrele umbrelor umbrelor...

sînt eu însumi o carte cu paginile ascunse...

microcosmos e omul – microanthropos e lumea!

vai! am avut dreptul doar la filmele mute ale cunoașterii – cu nici un sonor!

formula libertății ca necesitate înțeleasă nu vrea să spună *necesitate acceptată* ci *necesitate învinsă!*

credința e esențialmente intuitivă – e intuiția transcendental orientată – o formă de a harpona incognoscibilul și incomprehensibilul – un dincolo de rațional și de concept!

Dumnezeu e un orizont!

lumina nu e decât forma imperfectă a evanescenței

absolutul e o stare de plenitudine structurală ce nu poate fi suplimentată decât imaginar! numim această secundă “reverie” a absolutului *iluzie!*

în cazul unui absolut existent doar în-sine, deci inconștient, o astfel de stare transcendental secundă nu pare posibilă – absolutul va fi o stare existînd în-sine și pentru-sine, deci dotată cu conștiință!

ca dotat cu conștiință, deci ca *solitudine*, absolutul e cu necesitate producător de imaginar! vom numi această stare secundă a absolutului imaginar “halogen” monoschizofrenie transcendentă iar absolutul însuși îl vom defini ca monoschizofrenul transcendent!

mai exact, monoschizofrenia transcendentă e operația solitudinii conștiente sau a conștiinței ca absolută – necesar solitare!

cum imaginarul nu posedă structură definită, deci limită, din perspectiva acestui imaginar indefinit absolutul apare nu doar ca finit *dar poate fi imaginat ca neant!*

etapa următoare e cea a polarizării deci a schizofreniei transcendente! căci iluzia, oricare i-ar fi indefinirea și cvazi-infinirea aproape eliberată rămîne o fantasmă imediat suprimabilă, infinit modificabilă, total dependentă de solitudinea care o produce!

pentru a-și cîștiga independența, pentru a deveni solitudine producătoare secundă, monoschizofrenia transcendentă trebuie să se preschimbe în schizofrenie transcendentă! imaginarul producător de iluzie trebuie să se rupă de absolut, ajungînd să constituie un pol distinct de primul! atunci, plasată între cei doi poli, determinată de o dublă polaritate, iluzia se poate prezenta ca realitate, iar la capătul unei involuții ce adaugă determinare formei – ca lume!

cît despre dubla polaritate, în ciuda semiozei de ruptură sau prin ea, o stranie interacțiune continuă să unească factorii opuși, o bizară simpatie a contradicțiilor!

în simbol referatul real ia locul semnificatului abstract!

se eliberează o semiotică paralingvistică a realului însuși deci o semioză sintetică opusă simplei semioze analitice!

transcendența e structural schizofrenică – iată de ce putem vorbi de metaschizofrenie!

haloul – chiar invizibil – e textul simbolului, interpretarea sensului obscur!

o negație, logic insolubilă, nu poate decît recurge la o proiecție imaginară – incognoscibilul, incomprehensibilul, imposibilul sînt surse de imaginar; ceea ce înseamnă că imaginarul e reversibil căci chiar negat ca rezolvare imaginarul se conservă și continuă să hrănească gîndirea logică cu digresiuni posibile!

dimensiunile “reale” sînt sincrone – timpul e o dimensiune diacronică, deci imaginară!

plîngi cu litere – cu fiecare pagină vei răsfoi un obraz...

ușa camerei mele s-a deschis – spre ce trezire – spre ce coșmar...

port în gură toate șoaptele pădurilor profetice – port în mână toate cuvintele pe care-aș putea să le pronunț!...

femeile nu mai sunt altceva decît hălci de veleitarism încă biped!

la ce servește o femeie? la ce servește o lume? la ce servește un celălalt? la ce servește a servi – a aservi?

creștinismul e o religie fără valori și fără principii – o religie din care spiritul e exilat într-un indeterminat temporal iar funcțiile reduse la un act copulativ în sine absurd; în fine, o religie în care singure domină afectele brute cu efecte melodramatice – pentru care totul e permis!

mă înveșmîntez în pulsuri verzi

mă înec în verde de pădure – lunec pe sîngele de brad

uruiorul abisal al rădăcinilor – sumbru, și scufundat, și orb – parcă un homer astral de străbătrîn și-ar deștepta din avis – șoptind și izvorînd – orbirea

inima mea – un strop de infinit închis în carne...

inima e un monstruos stomac al spiritului – în care totul e fantasmă și totul e neant!

eroarea fundamentală a jocului microcosm/macrocosm e de a vedea “micul” în om, “marele” în lume! căci dincolo de jocul cantităților există o superioritate calitativă a spiritului!

vîrsta pentru mine nu e o programare sau un proiect – ci un orizont al unui drum spiritual!

oh! eu, soldatul spiritului – sînt mult mai mare decît mohamed – și mult mai adevărat decît cristos!

atomii răului alcătuiesc teii cu mirosul lor galben

într-o singură clipă ne-am cufundat pînă în fundul coșmarului și astfel ne-am trezit cumva dincolo

iarna se ascute pe deal – neaua își subțiază labirinturile

livada cu vișini de pe lac – livada cu morți de pe apă

sîntem pe 7 februarie 2021, anul coșmarului – și pe 14 martie 2022, anul coșmarului mult agravat – ne îndreptăm cu pași imenși spre apocalipsa atomică!!!

era normelor politic corecte – cu craniile pline de cuburi – cuburile fiind un antrenament pentru vid

statul e o ficțiune – lumea, un miraj!

contează doar libertatea individuală a conștiinței!

une conscience-quête, vérité sans mensonge! pur esprit sans âme!

am depus în cercul de întuneric și iarbă un strop de aur...

scriam mai demult că sînt *reromantic* – nu mai este cazul! am evoluat enorm! pentru mine, acum, reromantismul spre care priveam cu un soi de nostalgie, nu mai e decît un punct de plecare – o trambulină spre transcendență! sînt *hiperromantic* deci!

chiar și transcendența nu-mi mai apare ca o limită ci ca un orizont spre ceva mult mai înalt!

“eliberarea” strict exterioară a femeii – fără nici un element de spiritualitate – nu poate reprezenta de fapt, în plan psihologic, decît “scoaterea diavolului din sticlă” adică eliberarea, tocmai, a tuturor complexelor, tendințelor anxiogene și pulsionilor destructive pe care compresiunea socială le refuza! căci femeia nu a fost atît “oprimată” cît tratată ca un bolnav psihic – nu fără motiv! *they are all mad!*

caracterul mereu mai amplu și cumva mai organizat al homosexualităților, departe de a corespunde cu o eliberare sexuală pur și simplu, s-ar putea să reprezinte un fel de regrupare sexual-tribală / tribal-sexuală a indivizilor!

problema cunoașterii și a adevărului nu-i cantitativă ci calitativă – nu cel ce e în posesia celor mai multe informații *știe* cu adevărat ci cel a cărui înțelegere merge cel mai adânc!

prin urmare, socrate cu mincinosul lui mai-știutor era un pur imbecil!!!

Tabla de materii

ÎN CHIP DE PREFAȚĂ.....	3
JURNAL DE IDEI – VII	7
CARNET DE IDEI XXVI.....	7
CARNET DE IDEI XXVII	31
CARNET DE IDEI XXVIII	43
CARNET DE IDEI XXIX.....	58
CARNET DE IDEI XXX.....	64
TABLA DE MATERII	71